Taxa poştală plătită in numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 36 5 Lei

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Mortul viu

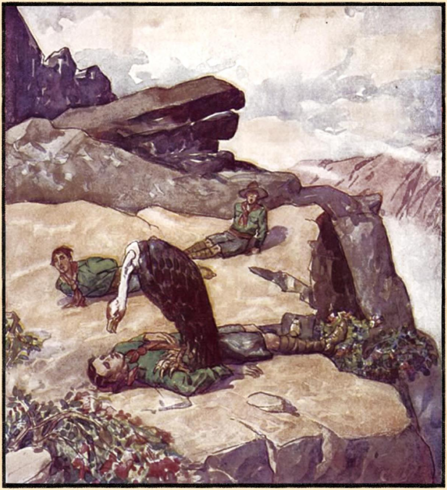

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

DESLEGATORII JOCULUI „CEI 3 CERCETAȘI“

nescu Aurel (Loco); 695) Kristtea I. Aurel (Bârlad); 696) Kevorchian Gricor (Constanța); 697) Kalina Otto (Rădăuți); 698) Karcadocoff Eftimie (Brăila); 699) Kugel Carol (Brad-Hunedoara).

700) Kagheorghis Ioan (Pitești); 701) Koenig Dov (Roman); 702) Kefale Evanghelina (Chișinău); 703) Kraus Simon (Bacău); 704) Kricorian Dicran Der (Loco); 705) König Harry (Iași); 706) Kittner Samson (Loco); 707) Kapoș Oscar (Brăila); 708) Kornhäuser (Târgoviște); 709) Kovacs Ștefan (Hunedoara); 710) Kovalscki Iosef (Suceava-Bucovina); 711) Korher Teodor (C. Lung-Bucovina); 712 Lazaride Sanda (Ploești); 713) Lascar O. Marius Atillio (Loco); 714) Litmann N. (Loco); 715) Lazăr Ioan (Făgăraș); 716) Leon Mircea (Ploești); 717) Leibovici Ozias (Tg.-Frumos); 718) Lăzărescu Șerban (Loco); 719) Löwenfeld Rozalia (Loco); 720) Logofetescu A. Gheorghe (Bechet-Dolj); 721) Lindenberg Hugo (Ploești); 722) Lettich U. (Gura-Humorului); 723) Litvae Fritz (Loco); 724) Lazăr Adam (Oravița); 725) Lessiack Iuliu (Făgăraș); 726) Laitiu Minerva (Orșova); 727) Levit D. (Chișinău); 728) Lazăr Pavel (Brad-Hunedoara); 729) Lebădă Cr. Teodor (Botoșani); 730) Lepădatu M. Ion (Cochirleni-Constanța); 731) Leibovici Herman (Galați); 732) Lepsod Gustav (Borovici-Caraș); 733) Lascaridis Alchinu (Constanța); 734) Lin N. Emil (Brașov); 735) Lungu [illegible] Gabriel ([illegible]); 736) Lica M. Gheorghe (Loco); 737) Leventis M. (P.-Neamț); 738) Lungu Nicolae (Loco); 739) Liberman Iancu (Bacău); 740) Luchian Alexandru (Carapin-Bucovina); 741) Lăpușan Iosif (Dej-Someș); 742) Lasca Nicolae (Pașcani); 743) Lehedev (Loco); 744) Lădaru Gheorghe (Dej); 745) Lăzărescu I. Vintilă (Caracal); 746) Lanevschi Anatolie (Cocorezeni-Orhei); 747) Lerner V. (Iași); 748) Lipovan Lipot (Aba-Iulia); 749) Liberis Hristodulo (Tecuci); 750) Lapteș Emil (Bereasa-Vaslui); 751) Leobel Baruch (Rădăuți); 752) Lupeș C. (Săscut-Putna); 753) Lăcustă Ion (Suraia-Putna); 754) Lupașcu Victor (Loco); 755) Lepădatu Gheorghe (Satu-Mare); 756) Marinca Eugen (Turda); 757) Moscu Niculae (Loco); 758) Moroianu Cristache (Sinaia); 759) Marinescu V. Ștefan (Găești-Dâmbovița); 760) Mihăilescu Preda (Craiova); 761) Meisner Frederic (Ploești); 762) Matei I. Dumitru (Ploești); 763) Munteanu Luca (Viișoara-Constanța); 764) Motorgeanu Costică (Tg.-Jiu); 765) Mereuță G. Niculae (Roznov Săvinești-Neamț); 766) Marinescu I. M. (Caracal); 767) Moldoveanu Viorel (Dej); 768) Murgu Marțian (Beiuș-Bihor); 769) Mihalache St. Ioan (Târgușor Vechi Ploești); 770) Mladin Petre (Vulcan-Hunedoara); 771) Marinescu Titi (Ploești); 772) Mihai Ioan (Loco); 773) Morcovan Constantin (L[illegible] 774) Mánescu Gheorghe (Tulcea); 775) Marceanu Viorel (Gura-Hu[illegible]lui); 776) Maton Ladislau (Cernăuți); 777) Manolescu A. Dimitrie (I[illegible] 778) Mihăilescu Const. (Câmpina); 779) Mihăilescu Petrică Dan (C[illegible]cal); 780) Manea Constantin (Constanța); 781) Mumhlit Iacob (Tigh[illegible] 782) Mihail A. Teodor (Loco); 783) Mihai M. Ghiță (Loco); 784) M[illegible] Radu (Loco); 785) Malos Dumitru (Loco); 786) Mihail A. Ștefan (I[illegible] 787) Mitrescu V. lt.-colonel (Bacău); 788) Mârzanca P. Gheorghe [illegible]telimno-Ilfov); 789) Mirică D. Ioan (Loco); 790) Moraru Gh. [illegible] (Loco); 791) Muntean C. (Loco); 792) Miu Ștefan (Bărăganul-Co[illegible]ța); 793) Misarăș Ioan (Cluj); 794) Moruzi Emil (Stiuhieni-Dorohoiu); 795) Marian Dinu (Loco); 796) Mihăescu Ioan (Târgoviște); 797) Mavrodin V. Ioan (Ploești); 798) Moldoveanu Vasile (Cojocna); 799) Mora Tiberiu (Cojocna-Cluj); 800) Miron D. Vasile (Fălticeni-Baia); 801 Maxim Nicolae (Buzău); 802) Martinescu A. Traian (Giurgiu); 803) Mărgărit N. Ștefan (C.-Lung-Muscel); 804) Manta D. Constantin (Loco); 805) Mladin Alexandru (Loco); 806) Mihăilescu Dumitru (Buzău); 807) Mihail C. Neculai (Fetești); 808) Marcu D. Liviu (Aiud-Alba); 809) Molitor Frideric (Lugoj); 810) Măzăran Nicolae (Oravița); 811) Marinescu C. Laurențiu (Loco); 812) Maru Chița (Bran-Brașov); 813) Mănoiu Gh. Gh. (Loco); 814) Mănoiu Maria (Craiova); 815) Mitrache D. Iulian (Caracal); 816) Maciu I. Mihail și Ioan (Loco); 817) Manolescu St. Ovidiu (Loco); 818) Maxim Aurel (Bacău); 819) Mereanu P. Ioan (Filipești de Târg-Prahova); 820) Mănescu Valerian (Buzău); 821) Mănoiu Const.

URMARE IN No. VIITOR

MORTUL VIU

CAPITOLUL I

Mormântul gol

Jan Bart și Raimond, sub ochii englezului încremenit de uimire și ai lui Marius rănit, săpau mormântul cu îndârjire.

Traspirau prin toți porii, dar nici nu se gândeau să usuce picăturile care le îmbroboneau fruntea, imboldiți de dorința de a termina mai curând.

Săpaseră mai bine de un metru și nu daseră încă de nici un coșciug. Marius plecat pe marginea groapei, avea în privire un fel de triumf, care-l făcea să uite durerea dela șoldul rănit; ochii lui Sir William Theil străluceau în mod extraordinar, căci înțelegea acum, și îndoiala cercetașilor începea să prindă rădăcini și în sufletul său.

Era oare cu putință ca fratele său să nu fi fost mort? Dar atuncea? Unde era? și la ce pericol era expus?

Pe când făcea aceste reflexii, cei doi tineri continuau să sape.

Dar, în sfârșit, Raimond se opri :

— Cred că e zadarnic să mai continuăm.

— Intr'adevăr ! confirmă Jan Bart nu e nimeni îngropat aci !

Neputând vorbi de emoție, Marius luă mâinile englezului și buzele sale se mișcară fără să articuleze cuvinte.

Dar Sir Willim le ghici, și murmură.

— Fratele meu n'a murit !

Și se lăsă să cadă în genunchi, căci picioarele nu'l mai țineau.

Cei trei cercetași își recăpătară repede sângele rece obișnuit și începură să discute cu însuflețire :

— Vedeți! spunea triumfător Marius. Aveam dreptate să mă îndoesc de moartea fratelui lui Sir William Theil.

— Trebue să recunosc că presupunerile tale nu dau nici o dată greș! Dar chestiunea nu e încă lămurită. Dacă nu e mort, trebue să'l regăsim!

— Vezi bine că trebue să'l găsim!

— E un lucru mai urgent, întrerupse Jan Bart, trebue să-ți pansăm rana.

— Dar, mii de pipe! când vă spun că nu e gravă! Cel mai bun mijloc de vindecare pentru mine e să încep să fug.

Vă asigur că voi fi absolut vindecat, când vom fi ajuns la o concluzie.

— Cine știe dacă va fi bună, observă Jan Bart, sceptic. Căci, în definitiv, n'avem nici o urmă care să ne ajute să găsim pe bietul băiat!

— Nici o urmă ai spus? Ba e una singură, aceea a celor doi fugari: Steggino și Rosantino. Administratorul era foarte bine cunoscut prin ținut și dacă gauch-ii nu ne pot da nici o informație, vom afla desigur ceva întrebând pe Tobași, sau pe locuitorii din împrejurimi.

Un om care fuge călare în tovărășia unei femei, mai ales a unei femei ca Rosantino, nu poate să treacă neobservat.

— Da, toți îl cunosc aci! zise Sir William, care auzise.

Cercetașii, cari o clipă uitaseră pe Sir William, se grăbiră să-l ridice de jos.

— Mulțumesc, amicii mei! zise el sculându-se în picioare. Vă jur că asta va fi ultima oară când mă voi lăsa doborât de slăbiciune.

Acum nu mai am, ca și voi, de cât o singură dorință, să regăsesc pe fratele meu.

Să ne înapoiăm acasă și să pregătim totul pentru plecare.

Găsiră lângă casă trei gauchos care voiau să vorbească cu stăpânul.

El le porunci să cheme imediat pe toți păzitorii de vite.

Cei trei oameni deteră pinteni cailor și se duseră să execute ordinul. După două ore numai doisprezece dintre cei cei treizeci de gauchos în serviciul englezului putură fi adunați în sala cea mare.

Aceștia fură însărcinați să transmită și absenților aceea ce avea să le comunice.

In jurul unei mese mari gauchos luară loc respectuoși, pe când Sir William și cei trei cercetași se așezau la mijloc.

Zomba, de data asta, veghia pe pragul casei, cu atenția încordată.

— Amicii mei, începu englezul, voi știți că eu mă însurasem cu sora lui Steggino pe care vi'l dasem de stăpân. Acel

Steggino, era o canalie și soră-sa valora și mai puțin de cât el. După ce au încercat să mă asasineze pe mine și pe prietenii mei, au fugit împreună și nu mai știu ce s'au făcut.

— Nu e de mirare! zise unul din gauchos, noi bănuiam de mult că aveți supărări în familie și judecând după frate, sora nu făcea nici ea multe parale!

— E ceva și mai grav! urmă englezul. Credeam că fratele meu murise și că era îngropat aci. Dar, ne-am convins că mormântul, unde Steggino pretindea că fratele meu dormea somnul de veci, e gol!

Cei doi oameni îl priviră uimiți.

— Știați totuși că murise?

— Bine înțeles, stăpâne, zise unul din gauchos, de vreo șase luni. Ce e drept, dispariția sa ni s'a părut ciudată. Steggino ne spuse într'o zi c'ar fi murit de friguri și cum afacerile sale nu ne priveau, nu întrebarăm altceva.

— Șase luni! repetă cu durere Sir William.

— Desigur, afirmă alt gauchos.

Dar fratele dv. nu fu îngropat aci. Sunt numai două luni de când rămășițele sale fură transportate aci, după cum pretindea Steggino.

Marius, nu se putu opri de a nu interveni:

— Vedeți, Sir William, aceasta e dovada netăgăduită, că fratele dv. n'a murit, sau cel puțin, că n'a fost niciodată îngropat în locul acesta. A dispărut de șase luni și abia de două i s'a făcut acel simulacru de mormânt.

Emoția englezului era puternică, dar se stăpânea, căci așa promisese cercetașilor.

Intrebă deci:

— Ați putea să-mi dați vreo indicație asupra direcției în care a fugit Steggino și sora sa? I-ați văzut călări, nu e așa?

— La naiba! prin locurile astea, unde nu e nimic deosebit, un călăreț nu poate trece neobservat și mai ales doi!

Eu unul n'am văzut nimic; dar e probabil că au luat pe un drum pe unde e mai greu să întâlnească pe cineva.

Raimond observă:

— E probabil că brigandul a fugit în derecție opusă cu Durazno de unde venim noi, de vreme ce a trecut pe-aci și a lăsat biletul acela! Dacă n'a avut grijă să dea nici un ordin gauch-ilor și nici aceștea nu l'au văzut, înseamnă că au luat-o spre dreapta, prin munți. Dacă plecăm imediat, vom găsi oameni cu cari s'a întâlnit poate.

— E probabil, confirmă Jon Bart și n'avem timp de pierdut.

Englezul care, acum avea o încredere oarbă în cercetași privi, aprobând din cap; apoi se întoarse spre unul din gauchos:

— Gabenda !tu ești cel mai vechi. Am în tine o încredere nemărginită. Știu că atât Steggino cât și fratele meu se adresau ție când aveau de descurcat ceva în afaceri. Sunt nevoit să lipsesc pentru câtva timp dela rancho și-ți încredințez ție conducerea. Vei rămâne aci în casă și toți te vor asulta cum ascultau de Steggino și de fratele meu.

— Puteți conta pe mine, stăpâne! Dar, cât va dura absența d-voastră ?

— Nu știu. In tot cazul voi lăsa ordine notarului meu, din San Gregorio. Dacă mi se întâmplă ceva, te vei conforma acestor ordine scrise.

Plec în urmărirea acelui mișel de Steggino și a mizerabilei sale surori! E probabil că absența va dura mult, dar, oricum, trebue să prevăd totul. Mă bizui pe tine și nu vei regreta că m'ai servit cu credință. Vei fi recompensat cu prisosință.

— Nu cer nici o răsplată. Sunt de multă vreme în serviciul d-voastră; și am atâta stimă pentru d-voastră cât și pentru fratele d-voastră încât mă rog la Dumnezeu să'l găsiți în viață.

Trebuie să vă spun adevărat ; și eu am avut o bănuială ; dar știți bine, servitorii nu trebue să se amestece în treburile stăpânilor.

— Mulțumesc, ești un om cumsecade. Dar, vreau să-ți mai cer ceva.

— Vorbiți, stăpâne!

— Vei sta aci cu șase gauchos, în permanență; dacă Steggino s'ar înapoia, îți dau ordin formal să'l legi și să-l ții prizonier. Dacă se împotrivește, jură-mi ca-i vei trimite un glonț în creer.

— Stăpâne, Steggino era administratorul nostru și eu mă supuneam lui. Dar stăpânul adevărat sunteți d-voastră și acum vă ascult pe d-voastră. Dacă se înapoiază, îl voi lega și-l voi reține prizonier. Dacă nu izbutesc, îl ucid, sau el mă va ucide pe mine.

— Bine. Acum, să plecăm!

După o jumătate de oră, cinci cai, prinși cu lațul în plină cursă, se înșirau în fața casei. Cei trei cercetași și Zomba încălecară pe câte unul, lăsând pe cel mai blând lui sir Villiam. Și câteși cinci, bine înarmați, porniră în direcția muntelui.

. . . .

Când Steggino plecase de la ranch, ca să întâmpine pe sir William, lăsă în casă trei bandiți, luând cu dânsul pe ceilalți trei ca să servească la masă. Și împreună cu cei trei bandiți, trei Tobași, rămăsese la ranch și un al treilea personaj; Raffaelino, notar din San Gregorio. Ar fi descris un întreg capitol asupra acestuia. La San Gregorio oricine ar fi întrebat, ar fi aflat multe şi în primul rând i s'ar fi spus că numitul nu prea avea mulţi clienţi, nebucurându-se de un renume prea bun în afaceri.

Nu era un bandit şi operaţiile sale nu fuseseră niciodată pasibile de sancţiuni penale; dar nu se bucura de stima opiniei publice.

Şi Steggino se gândi tocmai la dânsul, pentru confirmarea iscăliturei lui Harry îndată ce acesta ar fi consimţit să-şi cedeze averea călăului său. Se duse deci într'o zi să bată la uşa notarului Raffaelino, la San Gregorio.

Ii explică chestiunea fără preambuluri, îndată ce recăzu în urma sa greoaia portieră, care masca uşa. Dar din brâul său de lână eşea în mod ostentativ mânerul unui revolver ameninţător şi notarul înţelese că nu-i va merge bine, dacă ar încerca să se împotrivească. Nu ajunse însă până acolo, de oarece afacerea îi conveni imediat şi o acceptă cu grabă.

Era vorba să se ducă să stea la rancho câteva zile, împreună cu banditii administratorului şi la momentul potrivit să-şi exerciteze funcţunea sa legală, înregistrând voinţa.., forţată a lui Harry Theil.

Nimic de temut din partea acestuia, de vreme ce, după iscălirea testamentului era să fie expediat pe lumea cealaltă.

— Dar fratele său, William Theil ? întrebă notarul.

— N'avea grijă. Iţi închipui că e o amenenţare şi pentru mine. Va fi şi el suprimat. Şi atunci, vei fi poate obligat să înregistrezi două testamente în loc de unul !

Când spun obligat, exagerez, adăogă brigandul cu un zâmbet sinistru, căci sunt convins că nu ţi-ar displăcea să încasezi aceste noui onorarii. Şi te asigur că te voi plăti în mod regesc.

— Cât ? întrebă Raffaelino.

— Cinci sute de mii de franci, dacă toate merg bine.

— Oho ! face să risc ! Sunt omul care vă trebue !

A doua zi notarul Raffaelino răspândi zvonul că va lipsi pentru câteva zile de la cabinetul său, find silit să se ducă la Montevideo pentru o afacere urgentă. Avea să lipsească o lună cel mult ! Incredinţă cabinetul său de consultaţii primului său secretar şi se duse în secret la ranch-ul Paso de los Toros.

Drept orice bagaj avea cu el un sul mare cu hârtie timbrată, timbre şi tot ce era necesar pentru redactarea unui act de notariat. La sosire, schimbă imediat îmbrăcămintea şi după o jumătate de oră nici un locuitor din San Gregorio n'ar fi recunoscut pe notarul oraşului îmbrăcat absolut la fel cu tobasii din serviciul lui Steggino.

Şi din momentul acela luă parte la viaţa lor. Fără a se amesteca în toate aventurile acestora, fu totuşi totdeauna de față, când sărmanul Harry voi să vorbească despre afaceri cu Steggino.

Avu astfel prilejul să redacteze trei acte succesive de donațiune, prin care nenorocitul se despuia de o parte din averea sa în profitul lui Steggino, sperând că acesta îi va reda libertatea; o libertate relativă, dar cel puțin, undeva, la aer, și singur, în vreun loc îndepărtat unde, — deși exilat de fratele său și de Anglia, ar fi putut totuși să trăiască o viață mai puțin mizerabilă, viața ultimilor deportați australieni.

Notarul se simțea foarte la largul său în acel cuib de bandiți, așa în cât deveni în curând amicul intim al lui Steggino.

Deveniră în curând intimi și Raffaelino, spunea uneori în glumă, gazdei sale:

— Ehe! pensionarul d-tale, îți va da încă mult de lucru. Nu se lasă să fie despuiat așa de ușor. Nu prea cred să reușești, dragă prietene.

— Așteaptă! replica celălalt. Așteaptă și vei vedea că va ceda de bine sau de rău! Dar, eu am obiceiul să nu forțez nici odată lucrurile. Și când e vorba de o bucățică mai mare de înghițit trebuie s'aștepți ceva mai mult. Gândește-te că ranch-ul ăsta valorează câteva milioane!

— Da! Da! zicea notarul cu aerul gânditor.

La ce se gândea? Nu se știa.

In ziua în care Steggino plecă în întâmpinarea cumnatului și a surorei sale, notarul spuse că nu vroia să se expuie în nici un mod și că rămâne la ranch.

Complicele său nu se opuse și îl lăsă împreună cu ceilalți bandiți.

Când Steggino și escorta sa dispărură în direcția munților. Raffaelino, care rămăsese stăpân, trimise să scoată câteva butelii de vin vechi din pivniță și dete bandiților să bea. Deprins să scruteze inimile și gândurile oamenilor, profită de starea lor ca să-i descoase:

— Nu zău, dragii mei, nu găsiți că afacerea asta se tărăgănește prea mult? Eu cred că stăpânul vostru n'o să izbutească nici odată să facă ceva! Nu sunteți de părerea mea?

— Ba da, asta e și părerea mea, răspunse unul din bandiți .Dacă m'ar fi ascultat, de mult i-ași fi ars picioarele englezului ală ca să-l fac să consimtă la ce-i cerem noi.

— Eu vă mărturisesc, zise al treilea bandit că găsesc viața asta prea calmă prea stupidă!

Și-apoi, suntem prost plătiți și prost hrăniți. N'am nici un profit și regret timpul când eram în lagărul tobașilor și duceam o viață aventuroasă care-și avea plăcerile sale. Parcă îmi vine iară să iau drumul mare.

— Ehe! și felul ăsta de viață își are avantagiile sale, zise notarul. Desigur, viața în pampasuri e variată dar și la oraș, dragii mei, sunt distracții plăcute. Sunt teatre și spectacole de tot felul, sunt mii de distracții de care nici nu vi le închipuiți... In locul vostru, nu mi-ar displace să duc și eu viața asta !

— Da, dar cum ? întrebă unul din bandiți.

Căci noi, ce e drept, ne-am expus viața totdeauna, atacând la drumul mare oameni cari aveau asupra-le sume enorme, dar nu ne-am îmbogățit niciodată, așa ca azi n'avem mai nimic.

— Dac'ați vrea, sugeră notarul, ați putea lua de la acel nenorocit de Harry banii pe care Steggino nu e capabil să-i obție.

— Ce vreți să spuneneți ? întrebă toți bandiții, interesați.

— Vreau să spun că Steggino e pe cale de a face o prostie. Știți pentru ce a plecat ? Ca să iasă înaintea lui sir Willian și să dea altă lovitură... dar nu e sigur că-i va reuși de data asta ! Și dacă nu-i reușește ne-am ars cu toții !

Având sub mână un tezaur, prin capturarea lui Harry, ar fi o nebunie să mai așteptăm altul. Vreți să încercați. N'avem altceva de făcut decât să eliberăm pe acel nenorocit prizonier și să-l ducem într'un loc sigur, unde prin mijloace cu totul diferite de cele întrebuințate de Steggino vom reuși să obținem un act de donațiune în toată regula.

— Aprobat ! zise brigandul. Dar, cum averea nu e lichidă, cum vom face ?

— E foarte simplu, dragii mei, continuă cu bunăvoință Raffaelino. Uitați că eu sunt notar și cunosc mijlocul de a transforma în aur toate terenurile din lume ; după ce voi face acest lucru, vă asigur că veți avea fiecare partea voastră. Pe urmă, dacă vreți să trăiți ca oamenii cinstiți, sunteți liberi; faceți o ultimă oară pe canaliile, cu curaj, și totul va merge bine, vă asigur.

Primiți ?

— La naiba ! mă ispitește ! răspunse celălalt. Dar, dacă primim, aveți vre-un plan stabilit.

— Dar, nu vi l'am spus ? Ne ducem să eliberăm pe acel nenorocit de Harry și îl luăm cu noi. Pe drum ne vom gândi cum să procedăm mai bine ; importantul e s'o stergem mai curând și să luăm prizonierul. Primiți ?

— Vezi bine, eu primesc ! ziseră doi bandiți.

Dar al treilea, scoase revolverul și punându-l sub nasul notarului :

— Primesc și eu, cumetre Raffaelino. Dar să nu crezi că ne poți trage pe sfoară, cum îl tragi de Steggino.

Desigur că, fiind un om de legi, ai vreun truc legal ca să-ți însușești întreaga avere. Dar, dacă n'o împarti în mod egal. Dacă iei un gologan mai mult decât noi, îți jur că-ți zbor creerii.

Drept orice răspuns, notarul îi întinse mâna :

— De acord ! Să plecăm.

Și cei patru oameni se duseră să puie șeaua pe cai, adăogând un al cincilea pentru Harry.

Steggino, în timpul acesta, după ce încercarea de otrăvire dase greș, fugise împreună cu sora sa spre ranch, de unde voia să ia niște hârtii și să dea ordine în consecință celorlalți bandiți. Era nerăbdător s'ajungă ca să ia cu dânșii măsuri pentru lupta împotriva cercetașilor și a lui Zomba. Mare-i fu surprinderea găsind ușile deschise de perete si nimeni în casă.

Înțelese că'l trădaseră și alergă la caverna în care era închis Harry.

Explicase sorei sale cele ce ea nu știa încă și furia ei fu și mai mare de cât a sa.

Când ajunseră, după o goană nebună, fu prima care sări de pe cal, înfundându-se în strâmta galerie care preceda ascunzătoarea prizonierului. Aceasta era goală.

O foaie mare de hârtie era întinsă pe jos și pe ea notarul scrisese cu litere groase :

Dragă Steggino,

„Nu te pricepi de loc în afaceri și deci, îmi asum eu conducerea acesteia. E zadarnic să mai cauți pe notarul din San Gregorio. Nu mai există !

Nu mă voi mai întoarce niciodată în acel oraș !

Am fost furat ! strigă Steggino !

In orice caz, nu putem rămâne aci...

Eșiră din grotă, săriră pe cai și porniră, fără să știe încotro să se ducă, complet dezorientați.

Intâmplarea vru ca, două zile mai târziu, cercetașii și englezul să poposească în mina acea părăsită, ca să ia masa.

Jan Bart, care se dusese să axploreze împrejurimile, strigă deodată, îngenunchind.

— Evrika ! Ia veniți să vedeți !

Era un șiroi de apă, abia perceptibil dar care fusese deajuns ca să înmoaie terenul; și văzură cu toții urmele foarte vizibile a copitelor a doi cai.

— Am pus mâna pe ei, mii de pipe! strigă Marius.

— Stai bun ! stai bun ! aprobă Zomba.

Dar, Raimond, mai calm, observă.

— A spune c'am pus mâna pe ei e foarte exagerat !

Suntem siguri c'au trecut pe-aci, dar s'au dus, unde ? Drumul merge direct spre cavernă; ca să pleci de aci trebuie să faci un ocol. Afară numai dacă n'au făcut ca noi, oprindu-se ca să mânânce.

— E puțin probabil, zise Marius. Dar, am uitat un lucru, să cercetăm caverna.

Descoperiră imediat grota și găsiră foaia scrisă de notar lui Steggino și pe care acesta o mototolise și o asvârlise într'un colț.

După câteva minute, triumfători, cercetașii se urcau iarăși pe cai. Această scrisoare era pentru dânșii un mister, dar le semnala trecerea lui Steggino pe acolo. Erau deci pe urma cea bună.

2 [illegible]
4 [illegible]
5 [illegible]
6 [illegible]
7 [illegible]
9 [illegible]
4 [illegible]
10 [illegible]
11 [illegible]
12 [illegible]

CAPITOLUL II

n notar necistit

Iată cum se petrecuse cu două zile în urmă, răpirea lui Harry, de către notar și complicii să.

Când notarul Raffaelino ajunsese la grótă, pătrunsese singur în peștera în care nenorocitul Harry, complet deprimat de marile privațiuni, nu mai trăia decât într'o stare de semi-inconștiență. Luă o torță pe care o lăsau totdeauna la intrarea cavernei și se duse spre prizonier.

Il bătu ușor pe umăr.

— Ei bine, ce mai faci sir Harry ?

Prizonierul abia întoarse capul. Văzuse destul de des acea figură ipocrită, în fața căreia fusese nevoit să semneze de două ori donațiunea unei părți din averea sa.

Dar, fu surprins de tonul amical al acelui om.

— Intradevăr, Sir Henry, faci rău că te arăți atât de rău dispus, căci viu să te salvez, bineînțeles, dacă mă vei ajuta și d-ta puțin.

De data asta prizonierul îl privi în față cu o expresie de dureroasă rugăminte.

— Ei da, ca să te salvez, continuă Raffaelino, cu tonul răstit al unui om cum se cade, care nu vrea să pară că-și laudă fapta bună.

Vrei să spui sir Henry, c'ași fi putut interveni mai de mult ? Ei bravo ! o iei repede d-ta ! ca și cum omul poate face totdeauna ce vrea ! Eram la ordinele lui Steggino care dintr'un moment într'altul mă putea asasina. Acum, când am putut scăpa, am venit ca să-ți ofer libertatea, și chiar acum !

— Libertatea ! articulă cu greutate Harry, ca și când ar fi vorbit în somn.

— Da, da, libertatea, amicul meu. Și ca să începem, lă-mi repede mâinile să-ți scot aceste rușinoase legături.

O! libertatea relativă pe care ți-a acordat-o călăul d-tale a ţinut prea puţin. Desigur, se temea să nu fugi, şi ţi-a legat iar mâinile şi picioarele.

Dar, acum s'a sfârşit. Şi vei vedea lumina zilei ca toţi creştinii !

Notarul, vorbind, îi tăiase frânghiile şi îl punea în picioare, încurajându-l.

— Hai, scoală, băiete ! mişcă-te! Ce D-zeu, doar eşti tânăr ! Ai suferit, înţeleg, dar îţi vei reveni repede. Cred că vei putea umbla puţin ?

— Nu pot să umblu ! Răspunse Harry.

Va să zică e adevărat ? Libertatea fără condiţii ?

— Bine înţeles că fără condiţii ! afirmă notarul. Ce D-zeu ne crezi pe noi notarii atât de necinstiţi ?

Harry n'avea încredere.

— Dar, erai în solda lui Steggino ? Nu înţeleg ce motiv te împinge ?

Notarul răspunse repede :

— Dar, bine, asta mă silesc să te fac să înţelegi.

Eram şi eu prizonierul lui Steggino. Mâncam şi beam cu el, dar numai ca să nu mă piardă din ochi. Dac'aşi fi încercat să fug eram mort. Inţelegi, eu ţin la viaţă şi m'am prefăcut totdeauna că aderez la toate pretenţiile sale.

De fiecare dată când am venit la d-ta, am plecat dezolat, punându-mi în gând s'aleg momentul favorabil ca să te eliberez îndată ce-aşi fi putut-o face fără a risca nimic.

— Haide, curaj, ţine-te pe picioare până la eşire, acolo e un cal pentru d-ta şi sper că vei putea sta în şea.

— Dar, unde mă duceţi ?

— La naiba ! într'un loc sigur, departe de Steggino, care se poate înapoia dintr'un moment într'altul. N'am putut să ne cotorosim de el ; dar am profitat de absenţa sa ca să fugim. Dar, n'avem timp de pierdut !

— Va să zică nu eşti singur ?

— Singur ? Dar, cum aşi fi putut să fac singur ? Sunt cu trei prieteni de ai noştri. O ! să nu te sperii văzându-i. Sunt trei bandiţi de ai lui Steggino ! Dar, ca şi mine s'au desgustat de infamia acestui om faţă de d-ta.

Sunt briganzi, bine 'nţeles, în stare s'atace la drumul mare călătorii, ca să le ia banii. Dar n'ar fi în stare să martirizeze un om, aşa cum a procedat Steggino cu d-ta! Dealtminteri, vei vedea cum te vor trata. Şi mâine când vom fi la loc sigur, ne vei mulţumi la toţi.

Notarul ajută pe Harry să umble ; nenorocitul, care începea să creadă în libertatea apropiată şi în bunele sentimente ale notarului, făcu sforţări neauzite ca să ajungă afară din grotă.

Cei trei bandiţi, cari aşteptau, îl primiră cu cuvinte de încurajare şi îl puseră în şea.

El îi lăsa să facă ce vor, fericit că revedea cerul și că respira aerul curat, și cei patru tovarăși îl înconjurară, înaintând pe un drum destul de larg, pe coasta muntelui.

Raffaelino, lăsând acea foaie scrisă lui Steggino rumega un plan; scriindu-i că nu se va mai întoarce la San Gregoria, avea din contră intenția sa să întoarcă.

Steggino însă, era probabil că-l va căuta întâi și 'ntâi acolo și ar fi aflat imediat de întoarcerea notarului. Dar, acolo putea da de multe primejdii și poliția ar fi fost imediat pe urmele sale.

După o jumătate zi de drum, ajunseră în fața orașului.

Notarul spuse lui Harry:

— Dragă prietene, te voi găzdui la mine. Vezi dar, că nu riști nimic cu noi. Te vei repauza câteva zile. Apoi, vom vești poliția ca să puie în urmărire pe Steggino și în curând ți se va face dreptate.

De la apusul soarelui ajunseră la porțile orașului.

Cei patru bandiți făcuseră astfel ca s'ajungă pe înoptate, ca să nu fie văzuți.

Harry vru să dea pinteni calului, dar deodată se clatină în șea și căzu la pământ, leșinat, pe când calul său se oprea.

Ceilalți se deteră imediat jos, căutând să'l readucă în simțiri.

Erau în mijlocul câmpului și doi țărani, cari lucrau prin apropiere, văzând scena, alergară.

Dar Harry își revenise; și escorta dete imediat pinteni cailor, lăsând nedumeriți pe cei doi țărani, care deschiseseră gurile, gata să întrebe.

Și unul din ei spuse:

— Mi se pare c'am recunoscut pe notarul Raffaelino.

— Se prea poate! răspunse celălalt. Am fost la cabinetul său, unde a lăsat pe un secretar. Dar, unde s'o fi dus? Nu se știe niciodată, ce face individul ăsta? Dar, în definitiv, ce ne pasă nouă?

Și se întoarseră la lucrul lor.

Intre timp ceilalți, vrând să evite intrarea în oraș cât era încă lumină, pretextară răul lui Harry și intrară într'o cafenea, situată la un kilometru de oraș.

Intrară într'o sală joasă, prost luminată și se așezară într'un colț, pe când un băiat ducea caii la grajd, fără a le scoate șeaua, ca să-i odihnească puțin.

Mâncară și băură, dar vorbiră foarte puțin ca să n'atragă atenția.

La nouă seara porniră pe străzile orașului, pustii la ora aceea. Fu hotărît ca cei trei bandiți să se ducă să doarmă la vre-un han, pe când Raffaelino avea să ducă pe Harry la dânsul acasă. Și nimeni nu observă pe cei doi călăreți (casa notarului neiind într'un loc prea în centru) când se opriră în fața unei căsuțe cu un etaj.

Notarul scoase din buzunar un mănunchi de chei, deschise ușa și împinse înăuntru pe Harry.

Intoarse butonul luminii electrice, închise poarta și deschise altă ușă.

In sala de mâncare englezul căzu extenuat într'un fotoliu.

— Ești în casa d-tale, zise notarul. Mă duc să caut pe servitoarea mea, care nu ne-a auzit intrând.

Ne va pregăti ceva de mâncare și pe urmă te vei odihni Iar mâine vom merge la poliție și vom face toate cele necesare. Mă întorc peste două minute.

Harry auzi pe notar urcând scările, apoi umblând prin odăile dela etajul superior și desluși vag o voce de femee.

Raffaelino bătuse la o ușă, apoi fără să mai aștepte răspuns, intră într'o cameră, unde o femeie în vârstă dormea întinsă, îmbrăcată, pe un pat.

Avea o fizionomie aspră și prefăcută cu ochii înfundați în orbite și cu părul rar, strâns sub o bonetă.

Notarul o deșteptă:

— Nu te teme, Marietta, sunt eu.

Deschizând ochii, ea zise:

— Uitați că mie nu mi-e frică niciodată! V'așteptam și mă miram c'ați întârziat atâta. De obicei absențele dv. sunt mai scurte. Despre ce e vorba azi?

— O! despre o afacere minunată. Ți-o voi explica îndată ce voi avea timp și vom putea sorbi singuri.

Acum, du-te în bucătărie și pregătește un prânz bun. Nu întreba altceva.

— Am înțeles! zise bătrâna ridicându-se. Câte persoane sunt la masă?

— Una singură. Un tânăr care nu pare să aibă poftă de mâncare. Dar caută să faci ceva bun. Vei fi răsplătită cum se cuvine!.....

— Nu mai aveți alte ordine de dat?

— După ce vei da la masă, pregătește camera albastră. Apoi nu te mai ocupa de altceva. Mă însărcinez eu cu restul.

Și ochii notarului avură o stranie strălucire.

Scobori, precedat de bătrână și se duse imediat la Harry:

— Te rog să mă scuzi că te-am lăsat singur. Servitoarea mea dormea și a trebuit s'o trezesc. Dar pregătește-te să mănânci bine și să petreci o noapte bună.

După o jumătate de oră li se servi un prânz suculent. Harry mâncă foarte puțin, dar în prada frigurilor din cauza oboselii și a suferințelor îndurate, bău din plin și vinul generos al notarului îi se urcă la cap.

Acum vorbea cu inima deschisă cu notarul pe care 'l credea sincer.

Dar Rafaelino îi aminti că era timpul să se odihnească.

— Vei dormi în camera albastră. Mâine dimineață sunt sigur că oboseala 'ți va fi trecut.

Il conduse la al doilea etaj, introducându-l într'o cameră elegantă.

Patul avea polog cu perdele și draperii grele acopereau ușile.

Harry fu puțin surprins, văzând că notarul, plecând închidea ușa pe dinafară. Avu o presimțire și alergă s'o deschidă. Dar dindărătul draperiilor se iviră trei mutre suspecte: erau bandiții cari își luaseră bunăseara ceva mai 'nainte.

Il înhățară, îl legară și'l lăsară întins pe podea.

Bătură la ușa prin care eșise notarul și acesta deschise.

— S'a făcut? întrebă.

— Da, s'a făcut, răspunseră bandiții.

El se plecă asupra victimei, care părea leșinată.

— Ați strâns prea tare.

Și slăbi nodurile.

Harry deschise ochii. Il așezară în fotoliu. Și notarul îl întrebă ironic:

— Ei bine, sir Harry, ți-a plăcut ospitalitatea mea? Dar, ce bătaie de cap mi-ai dat până ce te-am adus aci! Știi, mă temeam de vreun scandal. Puteai să strigi în mijlocul străzii, să aduni lumea și eu nu țiu ca lumea să-și vâre nasul în afacerile mele. Dar, liniștește-te, nu mint niciodată. Te-am asigurat că nu sunt rău, că nu sunt dușmanul d-tale și ți-o dovedesc.

Eu ți-am salvat viața pe când Steggino desigur că nu te-ar fi cruțat.

Dar vreau o mică recompensă! dacă vrei, ne vom înțelege în mod prietenesc. Ași fi putut să te las liber, fără legături,; dar ți-ar fi foarte ușor să te duci la fereastră și să începi să strigi: hoții! asasinii! Ceeace ar fi fals. Căci nu sunt nici hoț, nici asasin. Sunt pur și simplu un om de afaceri. D-ta ești bogat. Dacă-ți plătești răscumpărarea ești liber. Dar nu liber cum înțelege Steggino. Nu te voi izola de oameni. Te voi lăsa chiar în plin San Gregorio, dacă vrei. Eu sunt, care voi pleca și nimeni nu va mai auzi vorbindu-se de mine.

Harry nu răspundea.

Privea pe omul care îi vorbea și avea aspectul unei bestii mai curând, de cât al unei ființe omenești. Și acesta din urmă relua:

— Îmi pari surprins. Te întrebi de sigur cum voi face să pun stăpânire pe partea dumitale din ranch. Uiţi că sunt om de afaceri. Şi uiţi apoi că decesul d-tale e înregistrat în toată regula.

Ca să ne înţelegem va fi deci, de ajuns să-mi iscăleşti un act, prin care declari că m'ai instituit legatar universal; şi cu ajutorul acestuia eu îmi voi valorifica drepturile mele pe lângă fratele d-tale şi voi cere vânzarea părţii d-tale din ranch.

Va trebui s'aduc motive; dar la acestea mă voi gândi eu. Tot ce-ţi cer e să semnezi în favoarea mea, un lung testament. Voi avea încurcături cu justiţia, se va supune iscălitura d-tale examenului experţilor; dar până la urmă se vor convinge că nu e vorba de un fals.

Sunt un notar cinstit şi nu un falsificator.

Harry nu răspundea şi privea pe complicii acelui monstru.

Notarul observă.

— A! priveşti pe amicii mei? Desigur va trebui să-l despăgubesc pentru osteneală. Dar, nu-ţi voi cere mai mult de cât poţi da.

Ei, te decizi? Vrei să procedăm imediat?

Mă duc s'aduc hârtia timbrată, tocul şi cerneala şi vei scri ce-ţi voi dicta eu. Apoi, voi face toate demersurile necesare şi peste o lună sau două vei fi liber.

După ce voi încasa banii din vânzarea terenurilor d-tale, voi pleca şi nu vei mai auzi de numele meu.

Cât pentru d-ta vei avea încă mijloace de a-ţi reface averea. E un lucru foarte simplu pentru d-ta.

Afară numai dacă între timp, Steggino n'o juca vreo festă urâtă fratelui d-tale.

Harry tresări:

— Ce vrei să spui? Ce-i poate face fratelui meu?

— Dar, ceeace ţi-a făcut şi d-tale.

Cu atât mai mult cu cât frumoasa Rosantino e complice cu Steggino şi în momentul acesta n'aşi da mult pe pielea bietului Sir William.

Eu îţi mărturisesc că în locul d-tale m'aşi grăbi să mă eliberez ca să mă duc în ajutorul lui.

— Dar fratele meu e departe, din fericire.

— Nu așa de departe! obiectă notarul. Dealtminteri nu-ți pot da informații și-apoi, nu mă privește... Insfârșit, vrei să semnezi? Vrei să scrii? Iți jur că voi accelera lucrurile pe cât îmi va fi cu putință.

Harry fu foarte turburat de aluziile la fratele său. Nu știa ce să facă.

Omul acela era un mișel care vroia cu orice preț să-i ia averea. Trebuia să-i i-o dea ca să se elibereze cât mai repede sau cel puțin ca să-i adoarmă vigilența și să încerce să fugă?

Raffaelino îi citi ezitarea în ochi.

— Hai! curaj! vei vedea, nu sunt rău!

Iți iau banii, dar îți voi da informații prețioase. Te voi ține în curent cu cel ce se vor întâmpla. Dacă fratele dumitale va fi în pericol, îți promit să denunț pe Steggino.

Nu era un lucru obișnuit să vezi pe un brigand care promite să denunțe pe un brigand mai mare de cât dânsul.

— Haide! văd că ești decis și mă duc s'aduc cele necesare.

Eși și se intoarse aproape imediat cu tot ce trebuia.

Harry începu să scrie. Timp de o oră notarul îi dictă.

Era o declarație prin care englezul numea legatar universal pe domnul Raffaelino notar din San Giorgio, pentruca acesta să facă donații spitalelor și operelor de binefacere din Republica Uruguay.

Dar Harry mai stipulă că Raffaelino nu trebuia să dea socoteală nimănui de împărțirea acelui patrimoniu.

Istovit, Harry se lăsă să cadă pe spatele scaunului și îl transportară pe pat, unde adormi, tot legat.

Când notarul se întoarse la bandiți, aceștia îl felicitară pentru modul minunat cum reușise.

— Oho! așteptați ca să mă felicitați. Nu e încă terminat, duceți-vă în camera de alături și vă culcați. Noapte bună. Vă mărturisesc că sunt istovit.

Și după ce însoți pe periculoșii săi amici, notarul se înapoiă în camera sa cu un aer satisfăcut.

Marietta îl precedase.

— Ce ordine aveți să-mi dați? întrebă ea.

— Iată: să supraveghezi zi și noapte pe tânărul din camera albastră și dacă legăturile [illegible] sunt destul de solide să le strângi mai tare.

Să-l îngrijești bine, ba chiar să-l cocolești. In scurt, importantul e să nu-mi scape [illegible]inte ca eu să-i dau drumul. Ințelegi ?

Sunt poate milioane de câștigat

— E poate și pericol ?

— Desigur !

Dar atunci voi șterge-o, fii sigură. Și nu se va mai auzi vorbindu-se de don Raffaelino, care va deveni cu adevărat un om cum se cade, dar în altă parte a globului.

CAPITOLUL III

Urmărirea continuă

Cei doi țărani cari văzuseră trecând pe cei cinci călăreți văzură după două zile trecând alți doi, dar de data asta erau un bărbat ș o femee.

Aceștia se opriră lângă dânșii.

— Ei! prietene, ascultă, zise omul adresându-se celui mai apropiat, ești din San Gregorio?

— Da, senor, și dacă vreți v'o informație v'o pot da. Mă laud că cunosc aproape tot orașul. Și dacă vreți vreo adresă, bizuiți-vă pe minte.

— Tocmai o adresă voiam. A notarului Raffaelino.

— Il cunosc și nu stă departe.

Mergeți drept înainte, la a patra stradă, faceți la stânga și la capătul străzii celor trei munți veți vedea casa. E cu două etaje, frumoasă, cu balcoane la toate ferstrele.

— Mulțumesc, prietene, dar crezi că'l vom găsi?

— A! dac'ați fi venit acum o săptămână v'ași fi spus: Senor, dacă țineți să'l vedeți în persoană, întoarceți-vă înapoi, căci lipsește de o lună.

— Dar azi? întrebă celălalt.

— Azi, vă asigur că'l veți găsi. S'a înapoiat de două zile.

— Unde a fost?

— Nu știu. Călătorește mult și afacerile sale nu mă privesc; nu vă pot deci satisface curiozitatea asupra acestui punct.

— Dar, de unde știi că s'a înapoiat?

— Ei asta-i! Dacă l'am văzut trecând seara trecută pe drumul ăsta?

— Pe drumul ăsta? Era singur?

— O nu! Erau cinci călări. Ba chiar unul se ținea atât de rău în șea încât a și căzut. Toți ceilalți, i-au sărit imediat în ajutor, dar când ne-am apropiat s'au depărtat în grabă. Asta e tot ce știu.

— Mulțumesc!

Și călărețul era să plece urmat de tovarășa sa, când țăranul, la rândul său, îl întrebă:

— Dar dv. nu sunteți senor Steggino de la ranch-ul Paso de los Toros?

— Cum! mă cunoști?

— Desigur că vă cunosc! Am avut ocazia să trec prin ranchul dv. și să dorm într'un hambar pe care mi l'ați pus la dispoziție.

Sunt fericit că am ocazia să vă fac un mic serviciu dându-vă informațiile de care aveți nevoie. Mai voiți și altele?

— Ai putea să-mi arați vreun hotel unde să pot trage cu doamna? Unde să fie un grajd pentru cai și multă liniște pentru doi călători, cari după o zi de drum vor să se odihnească bine.

— Desigur, senor. Duceți-vă la hotelul „Arenelor". E puțin cam scump, dar pentru dv. nu contează. Se știe că senor Steggino e bogat!

Cei doi călători își urmară drumul.

— Harry e ascuns în casa notarului, zise Rosantino. Eu aşi propune următoarele: să tragem la hotelul Arenelor. Mă voi duce eu singură la notar.

— Ești nebună, surioară.

— Nici de cum. E indispensabil ca acest om să devie complicele nostru. Vom împărți în trei, asta e tot!

Așa și făcură. La unsprezece seara Rosantino eși singură din hotel și se duse de bătu la ușa casei notarului, pe care un trecător i-o arătă.

Ora nu era nemerită pentru o vizită de afaceri.

Când notarul auzi căzând greoiul ciocan asupra porții, fu uimit și se duse să deschidă cu oare care teamă.

Și se miră și mai mult, văzând o doamnă necunoscută; dar ea își spuse din prag numele și notarul o pofti numai decât în cabinetul său.

Rosantino se așeză comod într'un fotoliu și fără nici o introducție interpelă pe notar:

— Domnule, sunteți o canalie, dar e în interesul dv. să vă înțelegeți cu noi.

Notarul zâmbi.

— Ce-ați făcut cu cumnatul meu? E în casa d-voastră nu-i așa?

— Bine înțeles! Unde-ar putea fi în mai mare siguranță

Vreți să'l vedeți? Ea ezită un moment.

— Nu!

— Faceți rău, continuă, surâzând, notarul. Vizita dv. i-ar fi făcut plăcere. Dar asta n'ar servi la nimic. Dacă vreți să încercați să-i dați drumul, vă vestesc că nu veți izbuti. Sunteți prea inteligentă doamnă, ca să nu știți la ce vă expuneți.

— Să nu vorbim prea mult, întrerupse ea. Vreți, da sau nu, să primiți propunerile mele?

— Dar, atunci, lovitura pe care trebuia s'o dați, a dat greș?

— Pe deantregul! Suntem urmăriți de trei tineri, cari nu se tem de nimic, vă asigur. Ei sunt cari ne-au zădărnicit planul. A! te sfătuesc să nu le cazi în ghiare. E un motiv mai mult ca să te asociezi cu noi. Fratele meu așteaptă cu nerăbdare răspunsul d-tale într'un hotel din oraș.

— Și de ce n'a venit cu dv.?

— N'a vrut să vie în casa dv., dar e gata să se întâlnească cu dv. oriunde doriți.

— Bine, primesc.

— Când?

— Mâine seară.

— Unde?

— Intrând în oraș ați văzut un mic han în partea stângă a drumului. Acolo nu vom fi turburați. Mâine la miezul nopții ne vom întâlni câteși trei. Nimeni nu ne va vedea intrând. Și vom discuta ca niște buni prieteni, condițiile alianței noastre.

— Ne-am înțeles. Acum mă duc.

Și Rosantino plecă, în taină, după cum venise.

Repetă fratelui său cu exactitate convorbirea și amân-
se culcară, satisfăcuți de modul cum se desfășurau lucrurile.

A doua zi nu eșiră și, noaptea, se îndreptară spre locul indicat, o căsuță cu două etaje, la 500 de metri de oraș.

Patronul fusese desigur vestit, căci abia intrară și fură introduși într'o sală cu tavanul jos, din dosul casei, unde văzură îndată pe notar.

Convorbirea, cu ușile încuiate, începu imediat. Se auzi dincolo de perete un șopot de voci. Bănuitor Steggino, întrebă pe notar, care îi spune imediat că erau cei trei bandiți pe care-i adusese cu dânsul pentru siguranța sa proprie și a noilor săi asociați.

Nu era nimic de temut în acea cafenea izolată, zise el, dar precauțiunile nu sunt nici odată prea multe și Rosantino îi inspirase o teamă grozavă de cercetași.

După cum se va vedea teamă sa nu era nejustificată.

Pe când cei trei complici discutau, fiecare pledând pentru interesele sale, cinci oameni călări scoborau din munți. Erau Raimond. Marius, Jan Bart, Zomba si sir William.

Cercetaseră în zadar toate drumurile și toate potecile întortochiate ale muntelui dar siguri că erau pe urme bune, își urmaseră calea ajungând în oraș.

Englezul părea atât de istovit în cât avea nevoie neapărată de odihnă și de unele îngrijiri.

Descoperiră atunci căsuța, izolată, la marginea drumului. Lumina aceea îi atrase, deși casa și locul dau puțin de bănuit. Dar, nu puteau face altfel.

Jan Bart fu primul care sări de pe cal și bătu cu putere în ușă.

— Ei ! hangiu ! deschide !

Se auzi în sfârșit o voce dinăuntru.

— Cine e ? și ușa se întredeschise.

— Să te ia naiba ! strigă vocea voioasă a lui Marius. Călători cari mor de foame și de sete !

— N'avem nici de mâncare, nici de băut, strigă vocea antipatică.

— Ce spui ? O cafenea unde nu se bea ? exclamă Raimond. Dar, ei fi având cel puțin apă, care se găsește în toate hanurile din lume ?

Drept orice răspuns, ușa le fu închisă în nas.

— Frumos mod de a primi lumea ! exclamă Raimond.

— Mii de pipe ! strigă Marius. Avem cu noi bolnavi și nu se refuză apa în lipsă de altceva. Dacă vreți, amicii mei, avem alt mijloc să-l facem să ne deschidă ușa.

Dar Raimond, care ridicase ochii deslușise foarte bine umbrele a trei persoane la una din ferestre.

Erau Steggino, sora sa și notarul, cari auzind bătăile repetate în poartă, stinseseră repede lampa.

Hangiul îi conduse într'una din camerile de la etaj, de unde, în întunerec, observau curioși cele ce se petreceau în stradă.

— Cercetașii ! murmură Rosantino, înspăimântată. Suntem pierduți.

— Nu-i vom mai scăpa de data asta ! zise cu voce înăbușită Steggino, punând mâna pe revolver.

— Ești nebun, exclamă notarul, oprindu-i gestul. Vrei să tragi asupra lor aci? Ce imprudență ! Și-apoi sunt niște băețandri și nu-mi par prea periculoși.

Vei vedea dacă vei avea de a face cu dânșii ! spuse Rosantino.

— E drept, strigă notarul, că au cu dânșii un negru cu umerii foarte lați !

— Da, servitorul lor !

Dar abia își reținu un strigăt de uimire, recunoscând pe soțul său în al cincilea personaj din grup.

— Cum ? bărbatul meu ?

— Ce ocazie minunată! zise Steggino cu un suras diabolic.

Lovitura care n'a reușit în munți s'ar putea să ne izbutească aci. Am poftă să-i zbor creerii.

— Dar sunteți nebuni! strigă **Raffaelino**.

— De ce nebuni? N'ai trei bandiți cu d-ta? Suntem deci șase și ei cinci; n'ajunge ca să începem lupta?

— Dar, bine nenorociutle! nu-ți închipui că focurile de revolver se vor auzi din oraș și că poliția ar putea interveni? Știu c'ar fi frumos să găsească aci pe notarul Raffaelino. Pe S-ta Fecioară! pot să fiu un bandit, dar te rog să crezi, că țin la reputația mea, Senor Steggino!

— Dar atunci, ce facem? întrebă Steggino impacient.

— Dar, nimic, dragul meu! Acești tineri vor cere de băut și pe urmă se vor duce liniștiți în oraș. Nu ne vor lipsi ocaziile de a lupta cu dânșii! Și dacă nu le vom găsi, cu atât mai bine! n'o să murim din pricina asta. Cercetașii după ce vor sta câteva zile la San Gregorio își vor relua voiajul în jurul lumii și ne vor lăsa în pace.

E probabil ca sir William n'o să se ție mereu după dânșii; și atunci ne vom răfui numai cu dânsul.

— Dar sir William are timpul să vestească poliția! zise Steggino.

— Ah! nu cred! declară Rosantino. E exclus să fie capabil să facă un denunț în contra mea.

Cei cinci călători intraseră însfârșit, desfundând ușa. Pe când hangiul le servea bombănind cafea încălzită și rom, Raimond spuse camarazilor săi ceva la ureche:

— Mii de pipe! nu cumva ai haluncinații?

— Nu! Am impresia că am văzut umbra lui Steggino la fereastra primului etaj.

— Ar fi frumos de tot. S'ar explica atunci, de ce nu voia să deschidă ușa.

— Pe cinstea mea, trebuie s'o aflăm cine e acolo sus, — declară Marius.

Și pe când Sir William, istovit, se întinsese pe o bancă, aproape în nesimțire, întrebă pe hangiu cu ton amabil.

— Amice, vrei să câștigi o frumoasă monedă de aur? Dacă da, dă-mi imediat informații asupra persoanelor care, la ora asta, au uitat să doarmă la etajul de sus?

Noi urmărim pe niște răufăcători. Adineori era o figură suspectă la fereastră și vrem să știm numele acelui om. Spune-l și vei avea o frumoasă monedă de aur.

Nu e un lucru care vă privește, senor, și nu sunt obligat să vă spun ce se petrece în casa mea. Vă rog să vă goliți paharele și să plecați.

— Atunci, dacă refuzi să ne informezi, ne vom informa singuri! replică Marius foarte calm.

— Ce vreţi să faceţi? întrebă hangiul îngrijorat.

— Un lucru foarte simplu. Să ne ducem la persoanele acelea şi să le întrebăm cine sunt? Dacă sunt întâmplător oameni cum se cade, le vom cere scuze şi le vom spune noapte bună!

Hangiul, instictiv, se aşeză în faţa scării care pleca din mijlocul sălii spre etajul superior.

Dar milanezul cu cotul îl dete la o parte.

— Hop! Fă loc!

Şi cei trei tineri se repeziră pe scară, pe când Zomba primi ordin să păzească pe sir William Theil şi în acelaşi timp pe hangiu.

Inamicul deschidea focul. Fu o ploaie de gloanţe. Dar, cercetaşii ştiau cum să le evite. Continuară să urce, lipindu-se de pereţi, pe când focurile erau îndreptate spre mijlocul scării. Nu vedeau, în întuneric de cât străfulgerarea focurilor de revolver şi se fereau să tragă ca să nu se descopere.

Insfârşit, năvăliră într'o încăpere,tot în intuneric şi Jan Bart apucă de guler pe un individ, smulgându-i revolverul din mână, pe când umbra lui Raimond apăru în prag.

Gloanţele îi şuerară la ureche şi el răspunse. Doi indivizi se năpustiră pe scară pe când unul cădea.

Dar, omul înhăţat de Jan Bart reuşi să se desfacă şi tot aşa şi cel prins de Marius. Zomba interveni atunci şi deslănţui o ploaie de pumni şi de lovituri de picioare.

Notarul şi Steggino, lăsând pe tobaşi în voia soartei, reuşiră să fugă, strecurându-se prin cafenea. Văzură atunci pe Sir William părăsit de Zomba, pe o bancă.

După o luptă scurtă, în timpul căreia englezul se zbătu din răsputeri, cumnatul său îi aplică un pumn, care'l făcu să leşine.

Atunci îl luă în spinare ca pe un pachet şi-l puse pe şeaua unula din cei cinci cai, cari erau la intrare. Notarul sărise pe altul şi apucând frâul celorlalţi trei cai, deteră amândoi pinteni, pornind în galop.

Desigur, nu puteau alerga mult, dar în timpul acela cei trei tineri luptau contra celor trei briganzi.

Ajunşi în plin câmp, notarul dete drumul cailor fără călăreţi şi aceştia o luară în diferite direcţii.

Şi atunci cei doi bandiţi porniră în galop în spre munţi.

Când scăpară de cei trei bandiţi, cercetaşii aprinseră lămpile şi deschiseră ferestrele, constatând dispariţia cailor. Străbătură toate încăperile hanului, ca şi când ar fi vrut să se răzbune pe bandiţi şi deschizând o uşă se găsiră în fața unei femei, care stând jos, părea c'așteaptă foarte liniștită.

Neputând fugi se resemnase. Nu se temea de soțul său.

— Rosantino! strigă Marius.

O legară într'o clipă, pe când ea îi lăsă să facă ce voiau, râzând.

— Vă mărturisesc, d-lor cercetași, că-mi face plăcere că vă revăd.

După cum se vede, trădătoarea se bizuia pe farmecul pe care'l exercita asupra soțului său. O duseră jos. Sir William dispăruse.

— A! canalie! urlă milanezul. Au luat pe sir William și caii.

— Dar câți erau? întrebă Raimond.

— Cinci, probabil, de vreme ce au luat cinci cai!

Voiră s'o facă să vorbească pe femee, care rămase însă mută.

Steggino era printre ei! repetă Raimond.

— Cu cine? Prabahil cu alți bandiți în solda sa!

— Trebue să-i urmărim! declară Marius.

— In ce direcție? întrebă Jan Bart.

— La naiba! nu e prima oară când urmărim pe briganzi?

— De acord. Dar cu ce mijloc? Ai alți cai?

— Vom lua alții dela San Gregorio.

Și să nu mai pierdem timp. Desigur că s'au dus spre munte. Și noi cunoaștem bine drumul de vreme ce am venit pe acolo.

Haidem dar!

— Tu, Zomba, ordonă liniștit Raimond, ești însărcinat să duci prizoniera.

O vom duce la San-Gregorio

— Unde? întrebă ea, tot surâzând.

— La închisoare! răspunse Marius înclinându-se. La închisoare, cu tot respectul, stimată doamnă.

CAPITOLUL IV

In plin roman polițienesc.

Șeful poliției Uruguay-ului se impacienta la telefon.

— Allo, allo! domnișoară.

— Allo! allo! Hotelul Lumea nouă?

— Poftiți!

— Allo! allo! Hatelul Lumea nouă?

— Da, domnule. Cu cine doriți să vorbiți?

— Cu domnul Rouletabille, camera No. 13 etajul al doilea.

— Poftiți!

— Allo! allo!

— Cine e la aparat?

— Dv. sunteți ,domnule Rouletabille?

— In persoană.

— Ce mai faceți? Ați dormit bine?

— Bine, mulțumesc. Dar nu e un motiv să mă deșteptl la ora asta. Presupun că e un motiv mai serios

— Bine înțeles. Veți afla, dacă veniți imediat. Face să vă deranjați.

— Viu numai de cât.

Șeful poliției puse receptorul la loc.

Lucra fără să ridice capul când un bătrân cu barba albă intră în cabinet și se așeză, fără multe complimente într'un fotoliu.

Polițistul cu tot respectul pentru bătrânețe nu se putu opri de a nu desaproba acel mod ciudat de a intra. Și cum, bătrânul, care cu toată vârsta sa părea foarte vioi, îl privea cu un aer ironic, îl întrebă, impacientat.

— Dar, în definitiv, ce poftiți?

— Ce Dumnezeu! Trebuie să știți, de vreme ce m'ați chemat.

— Drace! D-ta ești Rouletabille? Zău, nu mă așteptam.

— De ce nu te-așteptai? Cunoști doar obiceiul meu de a-mi schimba aspectul. De două zile am luat pe acesta, care-mi convine foarte mult. De ce e vorba deci?

— Iată. In primul rând sunt încântat c'ai avut ideea de a veni să te repauzezi câteva zile în Uruguay.

Celebrul polițist francez, cunoscut în lumea întreagă, are azi o ocazie unică de a ne face un mare serviciu.

— Care? întrebă tânărul, pe care complimentele îl enervau.

— De două zile sunt pe o urmă interesantă și n'am timp de pierdut. Nu știu dacă e chestie de poliție și dacă e vorba de un răufăcător, dar e un lucru interesant; și dacă ceea-ce-mi propuneți nu merită osteneala, vă plantez frumos și-mi văd de afacerile mele.

— Ascultă. Aseară, trei tineri italieni: Raimond Balsan, Marius Colombo și Jan Mari Callega, zis Jan Bart.

— Ce spui? întrerupse cu vioiciune detectivul diletant. Faimoșii cercetași sunt aci? Și nu-mi spuneai!

Ei bine, dacă sunt și ei în afacerea de care vorbești, atunci desigur că e interesantă.

— Deci, cei trei cercetași, mi-au adus aseară o doamnă, o engleză...

— Numele?

— Soția unui oarecare Sir William Theil dn Londra, zisă frumoasa Rosantino.

— William Theil? Nu e un nume nou. Mă voi gândi mai târziu. Deci?

— Deci, cercetașii făcură următoarea declarație: frumoasa Rosantina cu fratele său, a încercat să-ți otrăvească soțul. Lovitura a dat greș; dar fratele a fugit în munți, după ce a reușit să ia cu dânsul și pe soț.

— Dar, în ce împrejurări?

— Oh! absolut romantice.

Steggino și sora sa, împreună cu o a treia persoană, al cărei nume nu-l știu, complotau azi noapte într'un han suspect, afară din oraș; trebuie să-l cunoști, o casă izolată...

— Știu, știu! Zi înainte!

— Deci azi noapte, cercetașii, împreună cu Sir William l-au surprins acolo și au asediat casa.

După o luptă în care s'a făcut uz de revolvere, cercetașii fură învingători; dar Steggino fugi luând pe englez caii.

— Dar, e un tip interesant acest Steggino! Pânacum mi place!

— Ia seama! Dacă te-ai entuziasmat pentru frate, ce-o să se întâmple când vei vedea pe frumoasa Rosantino, care e într'adevăr splendidă?

— Nu zău! E atât de periculoasă?

— Cred și eu! Bărbatul său ar putea să-ți spuie mai bine. Se zice că era înamorat de dânsa ca un nebun și că ea făcea dintr'însul ce vrea...

— Problema e limpede! afirmă Rouletabille. Steggino a fugit luând cu el pe William Theil, probabil leșinat. Frumoasa Rosantino fu capturată de cercetași. E vorba să găsiți pe Sir William cu Steggino și o a treia persoană, care, după cât se pare afugit cu dânșii?

— Tocmai. Dar nu e tot. Steggino conducea în contul englezului ranch-ul Paso de los Toros, în asociație cu Harry Theil, fratele lui Sir William. Și acesta din urmă a dispărut. Acum câteva luni, Steggino anunță c'a murit și în acelaș timp că l'a îngropat chiar în pământul ranchu-lui. Dar, cercetașii, cari aveau bănueli, săpară mormântul defunctului și nu găsiră nimic într'însul. Deduseră de aci că Harry Theil nu era mort ci numai sechestrat de Steggino.

— Dar, știi că devine interesant? Și Rouletabille, sculându-se, începu să se plimbe în lung și'n lat.

— Dar ce ai? Parc'ai fi o panteră în colivie.

— Am și de ce, când ți-oi spune că urma de care mă țiu eu are analogii cu afacerea asta! Pot vedea pe frumoasa Rosantino?

— Dacă ții. E aci alături.

Tânăra femee privi cu uimire și neîncredere pe acel bătrân, care deschise ușa celulei sale.

Amândoi se observau cu atenție.

— Doamnă, începu presupusul bătrân, am avut onoarea de a vă cunoaște pe dv. și pe soțul dv. în Anglia. Cred că în casa lordului John Wardney, de atunci au trecut câțiva ani și am îmbătrânit mult. Am aflat de strania aventură, care vi s'a întâmplat și viu să vă ofer consolările și simpatia mea. Sunteți calomniată, desigur, trebue să fie o eroare și contați pe mine ca să vă ajut să triumfați.

Frumoasa femee se ridică și îi întinse mâna.

— Bună ziua, domnule Rouletabille! Ce mai faceți?

— Mulțumesc, foarte bine! Dar dv.? răspunse detectivul, puțin cam surprins.

— Foarte bine și eu, după cum vedeți! Și primesc serviciile dv.

Mi-amintesc că v'am văzut adesea chiar acolo unde spuneați adineaori. Era vorba de un furt de diamante, dacă nu mă'nșel; și fermecaseți întreaga societate londoneză, care vă primise cu brațele deschise, nu ca pe un vulgar polițist, — căci, deși sunteți polițist, nu sunteți vulgar, — ci ca pe un perfect gentilom.

Mi-amintesc chiar că mi-ați făcut puțină curte fără nici un rezultat. Azi aveți prilejul să reîncepeți și depinde de dv. ca să vă ascult sau nu.

— Cu atât mai mult, adăogă râzând detectivul, că de data asta sunteți liberă, deși n'ați izbutit să vă scăpati de acel amabil sir William, soțul dv.

Frumoasa Rosantino îi privi, apoi zise brusc:

— Nu cred că vom fi niciodată prieteni.

— Asta spun și eu, doamnă, confirmă calm Rouletabille. Vedeți, dau cărțile pe față. Ași fi putut să mă prefac amicul dv. ca să aflu unde se găsește fratele dv. și unde ați sechestrat pe cumnatul dv. Dar, nu țiu să prelungesc convorbirea.

Și eși, salutând-o ușor.

— Ei bine? întrebă șeful poliției, râzând. Inamorat nebun?

— E foarte tare femeea asta, dar eu îi voi veni de hac! răspunse detectivul. Bună seara!

— Unde te duci?

— Să eliberez pe cumnatul crezut mort și care e, sunt sigur acum, viu ca mine și ca d-ta.

Și Rouletabille plecă în grabă.

. . . .

Steggino și Raffaelino luând cu ei toți caii, puseseră pe cercetași în neputință de a-i urmări, căci aceștia nu se gândiseră să caute caii pe câmp, deoarece își închipuiseră că-i luase alți bandiți, rămași afară la pândă.

In timpul acesta, cotorosindu-se de acele animale inutile, cei doi bandiți străbătură muntele în galop, până ce găsiră un loc ce le putea servi de ascunziș, o grotă puțin adâncă pe care o cunoșteau bine. Descălecară acolo, urându-și ca urmăritorii lor să treacă și ei pe acolo, căci le-ar fi fost foarte ușor să-i atace, fără să fie văzuți de dânșii.

Totuși, Raffaelino nu era liniștit.

— In fond, pericolul nu e aici, ci la San Gregorio.

— Ce vrei să spui?

— Că sora d-tale ar putea să destăinuiască lucruri, pe care e în interesul nostru să le ascundem. O femee, în mâinile poliției poate face mărturisiri compromițătoare, fără să-și dea seama.

— Oho! răspund eu de Rosantino! E mai tare și de cât mine și de cât d-ta!

— Te cred! Dar e un prizonier în casa mea... Dacă cineva ar avea cea mai mică bănuială, s'ar face o percheziție.

— De ce bănuială vorbești ? Nimeni nu te-a văzut și cercetașii nu te cunosc !

— E just! Dar din moment ce e în joc viața noastră, trebuie să riscăm totul pentru tot, căutând să tragem cât mai mult folos.

Avem în mână pe William, dar am pierdut pe Harry.

—Ei bine! du-te de-l ia.

— Nu, nu-l pot lua cu mine. Dar mă pot întoarce acasă și să-i pregătesc ultima porție, adică un prânz copios cu un vin bun, delicios, compus de mine și imposibil de digerat.

— Vrei să-l otrăvești, în definitiv?

— Da, n'am ce face. Am testamentul lui în buzunar, nu-mi rămâne decât să-l expediez pe lumea cealaltă.

— Dar cum vei face să dispară cadavrul?

— Lasă pe mine. In casa mea, care, după cum știi, e vechie, am descoperit o ascunzătoare, unde vechii proprietari aveau desigur obiceiul să-și ascundă banii. Harry Theil va dormi acolo în liniște somnul său de veci.

Dacă-l vor descoperi mai târziu, se vor gândi ceilalți să-i dea un mormânt mai demn de el.

Pentru un moment trebuie s'o termin cu el și pe urmă, după trei luni voi termina și cu testamentul lui.

Inainte de a se face ziuă mă voi înapoia la San Gregorio, pentruca absența mea prea lungă să nu dea naștere la bănueli. Noaptea voi veni iarăși aci. Și la întoarcerea mea vom hotărî asupra lui Sir William.

— De acord! aprobă banditul.

In zori, cumătrul Raffaelino ajunse în fața casei sale cu aerul unui burghez cumsecade, care se întorcea acasă, după o mică plimbare matinală.

Pe când băga cheia în broască, un bătrân, care părea că așteaptă ceva la vreo câțiva pași îl acostă:

—Scuzați, domnule, nu sunteți dv. domnul Raffaelino, notarul?

— In persoană, ce voiți?

— Oh! o mică afacere care nu vă poate aduce mulți bani. Mi s'a spus totuși că sunteți atât de amabil și de aceea am venit la dv. Iată: Eu sunt supus elvețian și ași voi să mă întorc la Berna,domiciliul meu. Aci n'am capitaluri și ași voi să obțin de la o bancă locală o sumă modestă. Așì voi să mă prezint în numele d-voastră și cu profesiunea dv., căci prezentându-mă singur n'ași putea găsi credit. Locuiam aci cu fiul meu, lucrător într'o fabrică, dar a murit pe neașteptate. Inchipuiți-vă durerea mea, și nu refuzați serviciul ce vă cer.

In Elveția am bunuri imobile și vă voi rambursa imediat; dacă trebue vreun act, mi-l veți face, nu e așa d-le Raffaelino?

Notarul ascultase pe acel straniu client fără a-l pofti să intre.

— Ei bine veți trece în alt uoment, domnule. Acum am afaceri foarte urgente; dacă vreți, vă voi aștepta mâine după amiază. Sunt totdeauna acasă, dimineața și seara; dar azi n'am timp.

— Vă cer mii de scuze, dar ași fi foarte nenorocit dacă m'ați lăsa în încurcătură. Sunt atât de mulțumit c v'am găsit. Știți, mi se spusese că la San Gregorio nu ma sunt notari.

Și ciudatul bătrân îl privi fix pe interlocutorul său. Acesta tresări, îl privi, grăbindu-se să-l concedieze.

— Bine! bine! mâine! Vă voi aștepta oricând, mâine toată ziua! La revedere, domnule!

— La revedere! răspunse bătrânul depărtându-se pe când notarul, deschizând ușa murmura:

— M'a speriat, dobitocul!

E ciudat, ce nervos sunt astăzi... Trebuie să fiu cu multă băgare de seamă.

Inainte de a se duce la ranch, notarul pusese în locul său pe primul său copist, care sta în cabinet de dimineața până seara,dar nu dormea în casă. Când sosi, funcționarul său nu venise încă, dar nu întârzià să vie și atunci el îi dete concediu pentru toată ziua și pentru a doua zi. Tânărul profită de ocazie și ceru un concediu mai lung, deoarece, voia să se ducă la Sarandi, unde-și avea părinții. Și notarul i'l acordă cu bunăvoință. Indată ce tânărul plecă, Marietta. servitoarea, intră fără să fie chemată.

— Ai executat întocmai instrucțiunile mel?

— Desigur că le-am executat. Tipul nostru e foarte bine. Bea și mănâncă; dar se încăpătânează să-și desfacă legăturile şi am fost nevoită să i le strâng de mai multe ori pân' acum.

— Bine ai făcut! Dar, nu mai ai mult. Astăseară îi vei pregăti un prânz excelent şi va fi ultimul.

— Pentruce ultimul?

— Pentruce? replică notarul, privind-o. Nu eşti proastă Marietto şi ar trebui să ghiceşti.

In definitiv, pentrucă m'ai servit totdeauna cu credinţă, te vestesc că în ziua în care voi dispare de aci îţi voi da o sumă oarcare, ce-ţi va permite să trăeşti liniştită restul zilelor tale!

— Ştiţi bine că nu mă încred în cuvintele dv.!

— Zău, nu te încrezi? Iată dovada că eşti greşită!

Se duse la o casă de fier, o deschise, luă cincisprezece bilete de câte o mie de lire, le puse într'un plic, îl sigilă şi îl puse la loc în casa de fier.

Iată partea ta. După ce vei fi servit cu conştiinciozitate ultimul prânz, vei veni să ţi-o iei; şi te vei duce unde vei voi. Vei putea trăi fără să munceşti.

— Imi convine! Dar ţineţi neapărat ca ultimul prânz să fie astă seară?

— Absolut! Căci îndată ce va fi mort, îl vom duce în pimniţă, şi-l vom ascunde în locul în care ştii.

— Bine.

— Până una alta, dă-mi dejunul, mor de foame. Apropos, ia seama să nu-mi dai un prânz ca acela pe care-l prepari pentru celălalt!

Marietta eşi.

După amiazi, notarul eşi să se plimbe prin oraş. Cu pipa lui în gură, se duse pretutindeni, ca să fie văzut. Vorbi cu toţi şi intră în cafenelele principale, unde stătu de vorbă cu burghezii cei mai de seamă, cari între unu şi trei veneau să-şi fumeze pipa şi să bea cafeaua.

Printre clienţi, un francez de douăzeci şi cinci de ani, trezea interesul general. Era Rouletabille, care povestea aventuri extraordinare.

Fu prezentat notarului. Şi francezul zise:

— In general, domnule, n'am încredere în notari şi sper că nu voi avea nimic de tratat cu dv. în afară de această cafenea. De altminteri, afacerile mele nu sunt complicate, n'am avere, deci n'am nevoie de serviciile dv. Sunt celibatar și desigur că nu veți avea prilejul să-mi redactați contractul de căsătorie.

— Nu se știe tinere! Ia seama că în țara noastră sunt multe fete frumoase!

— Admit, replică Rouletabille. Vă mărturisec că am văzut chiar adineaori o tânără fată încântătoare. Dar am mai văzut una și mai frumoasă!

— Unde ai văzut-o?

— La închisoare, domnilor.

Se numește Rosantino.

Și detectivul nu pierdea din vedere pe notar, care tresări; apoi se sculă. salută si eși grăbit.

CAPITOLUL V

Ultimul banchet

Seara, Harry Theil fu surprins, văzând că Marietta îi pregătea în cameră o masă somptuoasă.

Puțin după aceea, notarul intră și zise musafirului său.... forțat:

— Domnule, suferințele dumitale se vor termina. După cum ți-am promis, vei fi liber. Dar, nu vreau să fii prea slab; și înainte de a pleca, vei lua câteva prânzuri substanțiale.

In timpul acesta eu voi avea putința să mă pun la adăpost. N'ai motiv să mă urăști, căci eu nu te-a tratat ca Steggino. Dar ai putea lua în contra mea măsuri cari mi-ar fi dăunătoare.

Iți voi scoate deci legăturile; vei putea umbla, mânca și bea după poftă. Dar, nu căuta să ești; ușile și ferestrele sunt închise ermetic; și nu vei fi liber până mâine seară. Aibi răbdare; o noapte și o zi trec repede și pe urmă totul va fi după cum dorești. Dar, o repet, dacă faci cea mai mică încercare iți va fi funestă. Supune-te deci și poftă bună.

Și notarul eși pe când Marieta continua să pregătească masa. Adusese totul, afară de vin.

Notarul se însărcinase să aducă sticlele și, în bucătărie, se dădu la stranii manipulații.

Scoase dintr'un dulap, un săculeț cu un praf alb pe care îl vărsă într'o sticlă căreia îi scoase dopul sigilat. Apoi cu o lumânare și cu ceară roșie pecetlui la loc sticla și repetă aceeași operație cu altă sticlă. Acele două sticle, Marietta trebuia să i le puie pe masa lui Harry, cu ordinul expres de a nu-i pune și cana de apă.

Raffaelino era atât de absorbit în ocupația sa încât nu observă, în dosul ferestrei de la bucătărie, doi ochi ciudați, cari-l priveau și în care ar fi recunoscut privirea bătrânului întâlnit de dimineață. Notarul se urcă în camera prizonierului și cu un cuțit tăiă legăturile de la mâinile și de la picioarele lui Harry.

— E mai bine așa, nu-i adevărat? Dac'ai fi vrut, de mult ai fi fost scutit de această tortură. Insfârșit acum ești liber și vei putea să-ți reei locul care te așteaptă în viață.

Tânărul nu știa ce să răspundă. Libertatea mișcărilor cu care nu mai era obișnuit de atâta timp îi părea un joc al simțurilor. Și cuvintele acelea îi sunau fals la ureche.

Simțindu-se singur, primul său gând fu să evadeze, dar ușile și ferestrele nu se puteau clinti. Disperat se lăsă să cadă pe singurul fotoliu în fața mesei întinse. Stomacul, care nu mai era obișnuit cu mâncăruri substanțiale, pofti la bunătățile care-l îmbiau din farfurile strălucitoare de albeață și apetitul îi se trezi.

De-acum, era în mâinile fatalității. Mânca cu poftă din toate felurile. Când îi fu sete, destupă o sticlă și își umplu paharul. Vinul, în paharul de cristal, strălucea ca un rubin. Il apropiase deja pe buze, când, deodată răsună un foc de revolver și paharul zbură în mii de țăndări. Un geam de la fereastră se sparse și prin ea intră un bătrânel ciudat.

— Nu vă fie teamă! Sunt un amic: E un mod ciudat de a intra în casă, mărturisesc. Dar acel foc de revolver a sosit abia la timp. Ascutați-mă: Eu sunt, Rouletabille.

— Rouletabille! murmură Harry.

— Da, Rouletabille, detectivul!

Dar să nu mai pierdem vremea căci de-abia mai avem timp să venim în ajutorul celorlalți.

— Al celorlalti? întrebă Harry, care nu înțelegea.

— Celorlalți, da! Dar, mărturisesc că acum trebuie să mă informezi d-ta. Povestește-mi istoria dumitale pe care n'o cunosc. Călăul dumitale nu se va urca sus până ce nu-și va termina masa. Vom putea să ne scoborâm cu o scară de frânghie pe care o am aci: dar pentru un moment n'aș găsi un loc mai sigur de cât acesta. Și scoțând un port țigaret îl întinse tânărului.

— Fumezi?

Harry făcu un gest, dar francezul îi vârî în gură o țigară.

— Ba da, fumează! liniștește nervii, te asigur.

Prizonierul tremura. Părea că în ciuda intervenției neașteptate, ca într'o poveste cu zâne, îi erea teamă să nu vadă reapărând pe călăul său. Atunci Nouretabille puse revolverul pe masă, privi spre ușă și zise:

— Vezi, nu riscăm nimic. Sunt sigur că nimeni nu ne va deranja; și apoi e necesar să-mi povestești aventura dumitale înainte de a eși de aci.

Englezul povesti totul. Nu bănuia că în timpul acela cei trei cercetași luptau în munți pentru el și pentru fratele său, nici pericolele la care era expus acesta.

Detectivul povesti și el, la rândul lui, ceeace știa.

Apoi întrebă :

— Vei fi în stare să te cobori pe scara de frânghie ?

— Voi încerca.

— Nu vei încerca nimic, fiincă nu vei putea. Te voi ajuta eu. Vino. Se apropiă de fereastră și trase scara care atârna până la baza zidului.

Legă apoi scara în jurul corpului lui Harry și ca pe un pachet îl lăsă dealungul zidului până la pământ. Apoi îi strigă :

— Scoate-ți scara și așteaptă-mă. Și îi asvârli capătul frânghiei. Apoi, scoțând niște unelte din buzunar, deschise ușa. Și cu revolverul în mână coborî în cabinetul notarului.

Notarul nu era acolo.

Căută prin toate camerile. Dispăruse.

— Prea târziu, murmură.

Eși din casă, închise ușa cu cheia și găsi în stradă pe Harry, care îl aștepta.

— Mă temeam pentru d-ta, îi spuse tânărul. Ce-ai făcut ?

— Am făcut ca toată lumea !

Am trecut pe scară ca să dau bună ziua cumătrului Raffaelino. Dar, vai ! n'am putut să-i prezint respectuoasele mele omagii pentru că o și stersese. Vino, n'avem timp de pierdut. Și târî după el, în noapte, pe acela pe care-l salvase.

În ajun, când, la miezul nopții cei trei cercetași duseseră pe frumoasa Rosantino la poliție, după ce-și făcură declarația, se duseră la hotelul Arenelor unde li se spusese că se găseau cai de vânzare.

Dar, e ușor de închipuit ce furioși erau că le scăpase un prizonier pe când căutau altul. Și nu puteau învinui pe Zomba, care venise în ajutorul stăpânilor săi în pericol. Fără intervenția lui, poate că victoria n'ar fi fost atât de decisivă.

Cei patru călători porniseră deci cu noii lor cai pe unicul drum, care ducea spre munte. La poalele acestuia se întindea pampasul, dar erau siguri că banditii nu se aventuraseră într'acolo, câmpia oferind prea puține garanții de siguranță.

Cercetașii adoptaseră planul de a merge separați fiecare căutând pe contul lui. Acel care găsea vreo urmă, trebuia să tragă un foc în aer.

Zomba, ca o pedeapsă pentru greșelile comise, ceru să meargă înainte spre a înfrunta singur pericolul și tinerii săi stăpâni fură nevoiți să-i acorde această favoare, spre a nu-i face insulta și durerea unui refuz.

Cei patru tineri deci, plecați în timpul nopții, erau în faptul zilei în plin munte, la o distanță de câte două sute de metri unul de altul, explorând astfel pe o rază de aproape un kilometru.

Aceea era tocmai noaptea în care notarul se înapoia la San Gregorio, și fu o minune că nu se întâlniră! Toată ziua bătură potecile muntelui, fără vreun rezultat. Dar nu se depărtau de împrejurimile lui San Gregorio, căci aveau intuiția că inamicii nu erau departe.

In timpul acesta notarul făcea încercarea să otrăvească pe prizonierul său, încercare zădărnicită de Rouletabille.

Când auzi focul de revolver, pe care acesta îl trăsese în pahar, Raffaelino se urcă și se uită prin gaura cheei. De data asta, recunoscu pe detectiv și înțelese că trebuia s'o șteargă cât mai curând. Desigur ar fi voit să se repeadă la dânsul și să-l ucidă, dar zgomotul ar fi atras lume și ar fi intervenit imediat poliția care avea deja unele bănueli.

De acum, testamentul nu mai avea nici o valoare, dar mai era un prizonier, sus, în munți, căruia îi se puteau scoate câte-va cecuri asupra băncilor engleze, ținându-se secretă moartea sa pentru câtva timp.

Notarul se duse la casa de bani, luă un pachet mare de bancnote, se duse la grajd, unde puse șeaua pe un cal și eși.

Rouletabille când îl caută după o jumătate de oră, nu 'l mai găsi.

Și cum Harry era extrem de slăbit îl duse la hotelul său și îl făcu să se culce imediat. dând ordin să i se dea toate îngrijirile necesare.

— Amicul meu, îi zise el, te las, dar pentru puțin, sper. Aci nu mai ai nimic de temut. Acum trebuie să mă ocup de salvarea fratelui dumitale și a celor trei cercetași pe cari îi cred în pericol.

— Iți mulțumesc din suflet, dar mă tem pentru d-ta. Mi-e groază de acei briganzi, pe cari d-ta nu-i cunoști încă. Ași voi să mă simt destul de tare ca să pot împărți primejdia cu d-ta.

— Să nu faci așa ceva ! Iți interzic de a eși, ai înțeles ?

— Am înțeles, de vreme ce așa vrei, răspunse Harry.

Rouletabille, înainte de a eși se îmbrăcă în costum de gaucho, cu o basma roșie pe cap, după moda spaniolească și porni călare spre munți.

Raffaelino îl preceda numai cu câteva ore. Găsi în locul unde 'l lăsase pe Steggino, care se plictisise grozav, și se hrănise cum putuse cu niște resturi de merinde găsite într'o raniță a cercetașilor atârnată de șeaua unui cal.

stăpâni fură nevoiți să-i acorde această favoare, spre a nu-i face insulta și durerea unui refuz.

Cei patru tineri deci, plecați în timpul nopții, erau în faptul zilei în plin munte, la o distanță de câte două sute de metri unul de altul, explorând astfel pe o rază de aproape un kilometru.

Aceea era tocmai noaptea în care notarul se înapoia la San Gregorio, și fu o minune că nu se întâlniră! Toată ziua bătură potecile muntelui, fără vreun rezultat. Dar nu se depărtau de împrejurimile lui San Gregorio, căci aveau intuiția că inamicii nu erau departe.

In timpul acesta notarul făcea încercarea să otrăvească pe prizonierul său, încercare zădărnicită de Rouletabille.

Când auzi focul de revolver, pe care acesta îl trăsese în pahar, Raffaelino se urcă și se uită prin gaura cheei. De data asta, recunoscu pe detectiv și înțelese că trebuia s'o stergă cât mai curând. Desigur ar fi voit să se repeadă la dânsul și să-l ucidă, dar zgomotul ar fi atras lume și ar fi intervenit imediat poliția care avea deja unele bănueli.

De acum, testamentul nu mai avea nici o valoare, dar mai era un prizonier, sus, în munți, căruia îi se puteau scoate câte-va cecuri asupra băncilor engleze, ținându-se secretă moartea sa pentru câtva timp.

Notarul se duse la casa de bani, luă un pachet mare de bancnote, se duse la grajd, unde puse șeaua pe un cal și eși.

Rouletabille când îl căută după o jumătate de oră, nu 'l mai găsi.

Și cum Harry era extrem de slăbit îl duse la hotelul său și îl făcu să se culce imediat. dând ordin să i se dea toate îngrijirile necesare.

— Amicul meu, îi zise el, te las, dar pentru puțin, sper. Aci nu mai ai nimic de temut. Acum trebuie să mă ocup de salvarea fratelui dumitale și a celor trei cercetași pe cari îi cred în pericol.

— Iți mulțumesc din suflet, dar mă tem pentru d-ta. Mi-e groază de acei briganzi, pe cari d-ta nu-i cunoști încă. Așì voi să mă simt destul de tare ca să pot împărți primejdia cu d-ta.

— Să nu faci așa ceva ! Iți interzic de a eși, ai înțeles ?

— Am înțeles, de vreme ce așa vrei, răspunse Harry.

Rouletabille, înainte de a eși se îmbrăcă în costum de gaucho, cu o basma roșie pe cap, după moda spaniolească și porni călare spre munți.

Raffaelino îl preceda numai cu câteva ore. Găsi în locul unde 'l lăsase pe Steggino, care se plictisise grozav, și se hrănise cum putuse cu niște resturi de merinde găsite într'o raniță a cercetașilor atârnată de șeaua unui cal.

— Despre ce e vorba?

— Iată, mă găsesc în situația voastră și domnul deasemenea. Suntem și noi afară din lege. Ar fi prea lung să vă povestesc împrejurările cari m'au făcut să părăsesc San Gregorio.

Vă voi spune doar, că suntem urmăriți de patru sau cinci bandiți și e absolută nevoie să ne ajutați să-i oprim.

— Urâtă afacere!

— Da, urâtă ce e drept. Dar nu fără compensații!.... De altminteri, dacă vreți un avans, iată niște monede de aur, care vă vor face plăcere, cred.

Cei doi bandiți, cari dormeau se sculaseră. Si câteși patru căscase ochii la acele frumoase monede de aur.

— Ehe! zise unul. Iată un limbaj cu care te poți oricând înțelege. Cât ne dați?

— Zece de fiecare, și când lucrul va fi terminat înc'atâta!

— Și ce trebuie să facem? Ne trebuesc amănunte.

— Nu sunt alte amănunte! Am cinci indivizi pe urmele mele. Voi sunteți patru și cu noi doi, facem șase. Ne punem la pândă și-i așteptăm și când se apropie îi ucidem.

— O afacere urâtă! Știi că e un gen de moarte care nu intră în obiceiurile noastre.

— O știu, dar nu importă dacă alegeți altul. Faceți cum vă place, numai să scăpăm de dânșii. Vă vestesc însă, că sunt niște tipi, cari o să vă dea de furcă!

— Nu ne speriem așa ușor! bombăni omul care ațâța focul. Și sculându-se, își puse un centiron de piele, vârî în el cuțitul și revolverul și, luându-și pușca, întrebă:

Voi veniți? Eu unul sunt gata!

Ceilalți trei îl imitară, fără să deschidă gura.

— Vă urmăm, domnule Raffaelino!

Acesta le împărți monedele promise și cei patru bandiți îl urmară împreună cu Steggino. După o jumătate de oră ajunseră la locul unde zăcea englezul, dar se opriră în loc, încremeniți:

Un om, un gaucho, aplecat asupra lui Sir William, părea că'l îngrijește.

— Caramba! exclamă un bandit.

— Trageți! și Raffaelino luă pușca la ochi.

Dar, la zgomotul pașilor, gaucho-ul se întorsese și ridicând mâna le strigă voios:

— Hei! mai încet cu trasul! Ce naiba! S'ar putea să nu fim tocmai inamici!.

Armele se plecară puțin.

— Cine ești? întrebă Steggino.

— Cine sunt? Un om care-și vedea de drum și căuta un loc mai ferit ca să se odihnească. Am zărit din întâmplare pe acest rănit și am vrut să'l văd mai de aproape.

Ba chiar vă mărturisesc că, dacă nu veneați, cum nu sunt bogat și cum în munți toate meseriile sunt bune, aveam de gând să cer domnului ăstuia să-mi lase ca amintire aurul și argintul pe care 'l are la dânsul... deși mi se pare că nu mai are nimic și c'am sosit, prea târziu!

Nu-i așa? Ce ziceți?.... Și clipi șiret din ochi.

Bănuitori banditii îl priveau și gaucho-ul reluă imediat:

— Oh! fiți liniștiți! nu'mi trecea prin minte să'l las liber.

I-am dat o înghițitură de rom, dar n'asi vrea să mă amestesc în afacerile altora, care pe mine nu mă privesc!

Am făcut totdeauna parte din bande disciplinate și știu că pentru a face să ni se respecte prada, trebuie să respectăm și noi pe a altora. Și acum, senores caballeros vă salut!

— Dar unde te duci? întrebă notarul.

— Unde mă duc? Sunteți curios, senor caballero? Dar la urma urmelor, de ce nu v'ași spune? Banda din care făceam parte a avut nenorociri și s'a risipit. Hoinăresc și eu prin munți până ce voi găsi una în care să mă înrolez. Dac'aveți vreun locșor printre dv. ași merge cu plăcere. Imi pare că sunteți oameni și jumătate și nici eu nu sunt mai prejos....

Unul din briganzi murmură:

— Tot, ar fi unul mai mult!

Și Steggino adăogă:

— Dacă 'l lăsăm, poate se înrolează la cercetași!

Raffaelino înaintă spre necunoscut și îi întinse mâna.

— Pe cinstea mea ai sosit la timp!

Dacă 'ți plac aventurile, cu noi vei avea destule Și cât de curând!

— Imi convine! răspunse omul. Cu cât mai mult cu cât întâlnii adineaori un grup de patru pe cari cred că e bine să-i eviți când ești singur. Dar dac'ași fi avut câtiva oameni hotărâți, mi-ar fi plăcut să le cer o explicație tipilor acelora!

— Patru călăreți? întrebă cu vioiciune notarul.

— Da erau trei tineri în uniformă verzuie și un colos negru. Hm! au un aer suspect..... Mi-ar plăcea să-i cunosc mai de aproape.

— Bun, Bun! și notarul își frecă mâinile. Sunt tocmai niște oaspeți pe cari îi așteptam să-i primim.... cu focuri de pușcă!

— Adevărat? Nu zău am noroc! declară gaucho-ul. Ne-am înțeles, sunt de ai voștri. Mi se spune Mandrino cel crud și veți vedea că nu-mi desmint numele. Dar, îmi dați voie să vă ofer să beți pentru prietenia noastră.

Bău o înghițitură de rom și făcu să circule sticla.

Raffaelino, aplecându-se la urechea lui Steggino, murmură:

— Acum, nu mai riscăm nimic! In gardă, cercetași și Rouletabille!

Gaucho-ul întoarse puțin ochii, auzind numele faimosului detectiv. Dacă notarul ar fi fost mai perspicace ar fi găsit oarecare afinități între acel gaucho și bătrânul care în ajun îi ceruse o consultație la San Gregorio!

CAPITOLUL VI

E rândul vostru, cercetaşi!

Rouletabille când fu surprins îngrijind pe Sir William Theil, era acolo de câteva minute.

Mulţumită mirosului său de copoi poliţienesc şi întâmplării descoperise cutreerând prin munţi, locul unde englezul zăcea legat şi cu căluşul la gură.

Fără a 'l deslega îi scosese căluşul ca să-i dea să bea.

Văzându-l revenindu-şi în fire îi zise:

— Sunt un prieten. Sunt amicul celor trei cercetaşi. Eraţi cu ei, nu e aşa? Sunteţi Sir William Theil?

— Da.

— Bine. Unde sunt notarul şi Steggino?

— S'au dus, nu ştiu de cât timp, murmură bietul om cu multă greutate. Am leşinat când m'au asvârlit jos.

— Ştiţi unde s'au dus?

— Nu.

— Aţi fi în stare să umblaţi şi să vă apăraţi cu un revolver?

— Vai, mă simt atât de slab!

— Se vor mai întoarce?

— Nu ştiu!

In momentul acela ecoul muntelui aduse un zgomot îndepărtat de voci.

— Prea târziu! murmură Rouletabille, care alergase la o stâncă şi văzuse înaintând pe răufăcători. Şi zise rănitului,

— Nu vă pot deslega. Singuri nu ne putem salva. Ascultaţi: mă voi preface că mă asociez cu aceşti bandiţi, până la sosirea cercetaşilor. E singura probabilitate de scăpare.

Pun un cuțit aci, ascuns, lângă dv. Dacă reușesc să-i îndepărtez, încercați și tăiați-vă legăturile ca să puteți fugi. Nu vă mișcați.

Nu mai spuse altceva, de oarece bandiții se apropiau, și își puse proectul în execuție.

Acum cei șase oameni așteptau pe cercetași. Impacientați de așteptarea prea lungă, notarul și Steggino se hotărîră să le iasă înainte.

Pe drum, cei trei tineri și Zomba întâlniseră pe gaucho, care, după ce se expusese gloanțelor lor, înaintase spre dânșii și se prezentase.

Și ei nu se mai îndoiră de personalitatea sa când le spuse tot ce știa despre Rosantino și sir William.

După cum observase și Rouletabille, cei patru urmăritori nu mergeau în grup, ci răslețiți unul de altul. Și deodată briganzii descoperiră pe Zomba.

Detectivul ar fi vrut să-i strige:

„Fugi", și în loc, fu primul, care-l înhață de gât, șoptinndu-i „Lasă-mă să te leg!"

Și bunul negru se lăsă să 'l lege fără să se împotrivească.

Ca să 'l liniștească, gaucho-ul murmură:

— Nu te teme, am grijă eu. Dacă cercetașii sunt împreună, te desleg și ne unim cu ei.

— Dar ei umblă singuri!

— E plicticos! Dar, în definitiv, vom vedea!

Jan Bart în timpul acesta se apropia.

Văzându-i aceasta ridcă revolverul, dar gaucho-ul strigă:

— Sus mâinile! predă-te!

Și se duse spre tânăr, care surprins, recunoscându-l, lăsase arma.

Detectivul îi șopti:

— Lasă-mă să te leg! Am un plan! Și legă și pe acest prizonier, care, îl urmă fără împotrivire.

Marius fu prins în acelaș mod. Raimond se depărtase, probabil mai mult, de oarece nu se vedea încă. Și Steggino și notarul cari însoțeau pe gaucho, hotărîră să se întoarcă la ceilalți.

Rouletabille fu nevoit să-și ascundă necazul și să-i urmeze. Steggino propuse să ucidă pe loc pe cei trei prizonieri, ca să scape de ei.

— Eu știu o moarte mai potrivită pentru ei! propuse un bandit. Pe platou sunt o mulțime de vulturi. Știți că urubu-ul, vulturul acestor regiuni, e teribil. Sunt de părere să dăm pe acești nemernici pradă acestor păsări fioroase.

— Accept! aprobă Steggino.

Notarul părea foarte mulțumit.

Prizonierii fură nevoiți, să urce poteca anevoioasă a muntelui, care ducea la platou, unde fură legați și trântiți la pământ.

In timpul acesta, unul din bandiți cu binoclul unuia din cercetași, cerceta orizontul și semnală prezența lui Raimond.

Deodată toți o luară la fugă în vale. Dar poteca era foarte accidentată și când ajunseră nu mai găsiră pe tânăr.

Acesta, instinctiv, se urcase pe partea cealaltă și se pomenise pe neașteptate în fața camarazilor săi, trântiți la pământ și legați. Zomba nu mai era. In sforțările sale disperate ca să se deslege se apropiase prea mult de marginea povârnișului și se rostogolise până jos, la douăzeci de metri!

Pe când Raimond scotea cuțitul ca să taie frânghile, vulturul, numit urubu, scobora în spirale gata să se năpustească asupra pradei pe care o zărise din înălțime. Și căzu în spatele lui Raimond, care fu nevoit să se ridice ca să se apere de teribila bestie. Aceasta îi dase o lovitură, care'l făcuse să se clatine; apoi după un salt de mai mulți metri, revenise la atac, înfigându-și giarele în spinarea tânărului.

Raimond încercă să-l lovească cu cuțitul, dar înspăimântătoarea pasăre, cu o formidabilă lovitură de aripă îl culcă la pământ.

Marius și Jan Bart urlau cu disperare, încercând în zadar să se deslege. Priveau cu groază scena ce se desfășura înaintea lor și simțeau că nebunesc de durere.

Vulturul era gata să se asvârle din nou asupra lui Raimond, când răsună o detunătură și pasărea lovită, căzu la pământ moartă.

Gaucho-ul venea în fugă, cu arma fumegândă; într'o clipă tăiă legăturile celor doi cercetași și câteși trei se repeziră să ajute pe Raimond.

Tânărul își reveni repede. Marius alergă în marginea povârnișului, unde văzuse dispărând pe Zomba. Il văzu ca suspendat deasupra prăpastiei, căci în cădere fusese oprit de un tufiș crescut pe un colț de stâncă eșit în afară. Bietul negru nu îndrăsnea să se miște, de teamă să nu se rostogolească mai jos.

Marius, cu riscul de a-și frânge gâtul, ținându-se de rădăcini, de trunchiuri, de tufișuri ajunse până la el și-l deslegă. Abisinul, simțindu-se liber, cu precauțiuni infinite se ridică și apoi amândoi se cătărară ajungând în câteva secunde sus.

Ajunseră pe când Ramond, întreba pe Rouletabille :

— Dar, armele noastre ?

— Iată-le ! Și tânărul întinse fiecăruia un revolver.

Avea vreo jumătate de duzină ascunse în haină.

— Și acum luați seama ! ordonă el. Pentru un moment comand eu. Fiecare la postul lui. Și, unul câte unul, îi postă în dărătul stâncilor de pe platou.

Bandiții se urcau pe poteca șerpuitoare. Nu găsiseră pe Raimond și veneau să termine cu prizonierii în caz când vulturul nu și-ar fi săvârșit opera.

Nu auziseră focul de revolver, deoarece se urcaseră fără să bănuiască ceva. Cei cinci, cari stăteau la pândă, ochiră fiecare câte unul. Detectivul strigă : foc !

Cinci detunături răsunară : și cinci oameni căzură. Rouletabille și tovarășii săi se repeziră la briganzi, punându-i în imposibilitate de a se mișca.

Al șaselea bandt o luase la fugă. Era Steggino.

— Steggino fuge, strigă Marius.

— Blestem ! urlă Rouletabille. Și dând drumul prizonierului său alergă după banditul care fugea spre grotă. Trebuia săl împiedice de o ajunge înainte de a ucide pe Sir William.

In zadar trăgea însă asupra lui. S'ar fi zis că geniul răului îl proteja căci nici un glonț nu-l lovi.

Nu-i mai rămânea decât ununl singur.

— Să-l păstrăm ! murmură el.

Steggino, abia răsuflând, ajunse la locul unde lasase pe englez. Dar uimirea îl țintui pe loc.

Prizonierul era acolo, în picioare, foarte slab desigur, dar hotărît să se apere.

Cu cuțitul lăsat de falșul gaucho, după sforțări nemaipomenite reușise să desfacă legăturile.

Dar, nu avusese puterea să se depărteze. Lupta pe care o începu cu Steggino nu durà decât câteva minute, dar fu de ajuns ca Rouletabille să sosească în momentul în care brigandul, apucând cuțitul, ridicase brațul ca să lovească în pieptul englezului.

Ultimul glonț al detectivului lovi în inimă pe trădător.

După ce se convinsese că era mort, cei doi oameni se duseră la ceilalți. Cei cinci bandiți erau acolo, neputincioși și hotărîră să-i dea pe mâna poliției din San Gregorio.

Sir William plânse auzind că fratele său fusese salvat din ghiarele lui Raffaelino.

In mici etape, William și Raimond, pe caii bandiților, rămași în grotă și ceilalți pe jos, ajunseră la San Gregorio.

Rouletabille predete pe briganzi și pe Raffaelino comisarului, pe când Sir William se grăbi să se ducă la hotel unde putu, însfârșit, îmbrățișa pe fratele său iubit.

Cei trei cercetași, petrecură o noapte liniștită la hotelul Arenelor, unde le rămăsese bagajele.

A doua zi de dimineață, voiau tocmai să se ducă la Rouletabille, când acesta cu o valiză în mână, intră în camera lor.

— Bună ziua, amicii mei!

Nu m'așteptați?

— Mii de pipe! Veneam la dv. Vreți să ne faceți plăcerea să prânziți cu noi?

— Imposibil! Peste o oră mă urc în tren, dragii mei!

— Așa de repede? Unde vă duceți?

— Puțin cam departe! la polul sud.

— O afacere de stat! Un complot.

— La pinguini, desigur! zise Raimond, râzând.

Atunci, drum bun!

— Scuzați-mă, domnule, zise Jan Bart, întinzându-i mâna. Nu cumva sunteți Rouletabille, despre care vorbește adesea un scriitor parizian?

Rouletabille surâse.

— Ce importă!

Și strângând mâinile tinerilor plecă.

Cercetașii și Zomba mai rămaseră o săptămână în Uruguay.

Willian Theil se duse cu fratele său la Montevideo unde contractă vânzarea rancho-ului, unui bogat colon vecin.

Și plecară amândoi spre Anglia.

Nici cercetașii, nici frații Theil nu mai rămaseră ca să asiste la condamnarea frumoasei Rosantino.

Cercetașii credeau c'au terminat cu atâtea primejdii și că de acum aveau să viziteze în liniște țări noui și necunoscute, fără a mai fi amestecați în aventuri emoționante.

Dar se înșelau, după cum vom vedea.

Citiți urmarea în fascicula No. 37 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 17 Iunie

CARAVANA BLESTEMATĂ

16 Pagini EXEMPLARUL în ţară 3 Lei
în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI